

ESTER LEDECKÁ

zlata
stříbrná
křišťálová

Tomáš Staněk

Narozen: 13. 6. 1991
Disciplína: vrh koulí
Trenér: Petr Stehlík
Oddíl: Dukla Praha

Nejlepší výsledky:

2. místo – HME 2017 Bělehrad
5. místo – ME do 23 let 2013 Tampere
osobní rekord: 21,43 m

ODMĚNA za trpělivost

Jsou atleti, kterým se poštěstí prorazit hned na první vrcholné akci. A pak jsou ti, jejichž odolnost je zkoušena mnoha výpadky, než jsou za trpělivost odměněni úspěchem. Koulař Tomáš Staněk patří do druhé skupiny. Halové mistrovství Evropy v Bělehradě bylo jeho sedmou vrcholnou akcí mezi dospělými, poprvé mohl jásat nad postupem z kvalifikace (v Portlandu na halovém MS se konalo rovnou finále) a mezi elitní osmičkou si počínal hned jako mazák:

osobní rekord 21,43 m a kontinentální stříbro! „Konečně,“ zhluboka si odechl.

Atletika Staňka zlákala při přenosech ze Zlaté ligy, které sledoval s bratrem Františkem. Sourozenec mu domluvil na pražské Slavii tréninky u Rudolfa Mastíka, jenž ho zasvětil zejména do vrhů. Od něj se přesunul na Spartu, kde se ho ujal český rekordman Remigius Machura a Staněk se začal specializovat na kouli.

Premiéru na velké akci si odbyl na mistrovství Evropy do 23 let v Tampere v roce 2013, kde skončil na pátém místě. Od dalšího roku už byl Staněk pravidelným účastníkem vrcholných soutěží i mezi seniory, decimetry na jeho kontě rychle přibývaly. „Zesílil jsem a stabilizoval otočku,“ vysvětloval už jako člen vrhačské skupiny dalšího bývalého koulaře Petra Stehlíka na Dukle. „Vzal mě, i když jsem ještě neměl takovou výkonnost. A zázemí na Julisce je výborné,“ pochvaluje si Staněk.

Využívá zejména rehabilitaci, protože v pětadvaceti letech už má za sebou

pořádnou škálu zranění. Přetržený vaz v levém kolenu následovalo zranění pravého. Horké chvíle si prožil v roce 2015 po nevydařeném halovém ME v Praze, kdy po cestě na soustředění do Afriky musel absolvovat operaci rozsáhlého abscesu. „Nejdřív mysleli, že ho vyříznou pod lokálním umrtvením, ale přes noc se to dost zvětšilo, tak mě museli uspat úplně,“ vyprávěl.

Vloni pomýšlel až na atak halového českého rekordu, ale výrazně ho zbrzdilo svalové zranění, a ani letos neprobíhala příprava na vrchol halové sezony hladce. V Ostravě ukončil mítink Czech Indoor Gala po prvním pokusu, ale tentokrát mu zdraví životní závod nezhatilo. V Bělehradě po pátém pokusu Staňkovy svalnaté paže letěly vzhůru na oslavu stříbrného pokusu. A to by měl mít absolvent Provozně ekonomické fakulty České zemědělské univerzity své nejlepší vrhačské roky ještě před sebou...

Text: Michal Osoba (Právo)
 Foto: Ivana Roháčková

ročník 12 / číslo 1 / 2017

Vydavatel
 Armádní sportovní centrum DUKLA
 Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
 IČO: 60162694
 www.duklasport.cz
 www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
 Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
 Telefon: 973 203 840
 Fax: 973 203 913
 E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
 plk. Jaroslav Priščák
 Telefon: 973 203 801
 E-mail: priscakj@seznam.cz

Zástupce šéfredaktora
 Ivana Roháčková
 Telefon: 724 520 524
 E-mail: rohi@seznam.cz

Redakční rada
 Karel Felt
 Jaroslav Pešta
 Ivana Roháčková
 Pavel Nekola
 Grafická úprava, zlom a korekce fotografií
 Andrea Bělohávková (OPP VHÚ)

Jazyková úprava
 Jaroslav Pajer (OPP VHÚ)

Tisková příprava a tisk
 Profi-tisk group s.r.o.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249
 ISSN 2336-873X

Číslo 1 / 2017 vyšlo: 11. 4. 2017

V jednotkách ozbrojených sil
 rozšiřuje ASC DUKLA
 Publikované materiály nelze rozšiřovat
 bez souhlasu vydavatele
 Redakci nevyžádané materiály
 se nevracejí
NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

Milý čtenáři Duklasportu, rok 2017 je rokem předolympijským. I proto jsou tak důležité výsledky v zimních sportech na letošních mistrovstvích světa. Naznačují, jak asi zimní olympiáda v Pchjongčangu 2018 pro naše barvy dopadne. Věříme, že dobře.

Telegraficky několik informací o nás z prvního čtvrtletí letošního roku. Tomáš Bábek, Jarmila Macháčová, Ester Ledecká a Eva Samková vyhráli Světový pohár celkově. Kateřina Smutná v prestižním seriálu Ski Classics doběhla pětikrát na nejvyšší stupínek.

Ester Ledecká má zlato a stříbro z mistrovství světa. Atleti Pavel Maslák, Zuzana Hejnová, Tomáš Staněk a muži ze čtvrtkařské štafety urvali medaile na halovém mistrovství Evropy. Kateřina Nash vybojovala světový bronz v cyklokrosu. Lukáš Bauer i Jirka Ježek potvrdili poslední světový šampionát ve své sportovní kariéře. Juniorský mistr světa ve skoku na lyžích Viktor Polášek je z Dukly Liberec. Pavel Vršecký oslavil na Julisce pětasedmdesátiny. Dana Zátoková se podepsala na Zeďcti olympijských medailistů v budově ASC DUKLA. Motosport se vrací na Duklu. Zemřela velká hokejová osobnost Josef Augusta, čest jeho památce. Nejúspěšnějším příspěvkem na Facebooku ASC DUKLA v tomto čtvrtletí byla fotografie Pavla Masláka s pěti zlatými medailemi z halové čtyřstovky. Vidělo ji téměř 21 tisíc uživatelů a zareagovalo 753. ©

Po březnové návštěvě Dany Zátokové na Dukle jsem si znovu uvědomil, co už skoro pětadvacetiletá legenda pro nás všechny znamená. Važme si každého setkání s lidmi, kteří pro Duklu pracovali, širili její slávu a čest, važme si generace, která dobré jméno Dukly vytvářela. Nezapomeňme na ně.

Y. P. Jaroslav Priščák

Obsah

- 2 Maslákův hatrick korunoval smřšť
- 4 Maslák: Zkusím i čtvrté zlato
- 5 Hejnová: Naše spolupráce funguje
- 5 Staněk: Psycholog nebyl potřeba
- 6 Polášek si skočil pro titul mistra světa
- 7 Zimój my katajem na kaňkach
- 8 Kateřina Smutná byla často veselá
- 9 Sierra Nevada: Hvězda Ester
- 10 Skvělá Ledecká: Zlato, stříbro, křišťál
- 12 Křišťálová Samková
- 14 Úspěšný i nešťastný Sunshine
- 15 Dvojice Kulhavý-Sauser i s defekty a pády druhá
- 16 Docela se klepal, aby uhájil vítězství
- 17 Na vítězství stačilo třetí a desáté místo
- 18 Našla cestu na stupně vítězů
- 19 Jubileum trenérské cyklistické legendy
- 20 Jen Mazurová vystřílela finále
- 20 Užívám si rodinu, libuje si Matt Emmons
- 22 Poslední šampionát Lukáše Bauera
- 23 Ježek stále patří mezi elitu
- 24 Opět myslí na Dakar, ale pojede i flat track
- 24 První dáma české rallye ve čtyřkolkách poráží muže
- 26 Symbolem českých zimních olympioniků je číslovka 100
- 28 Ze sociálních sítí
- 30 Jubilanti armádního sportu
- 31 Zemřel Josef Augusta
- 32 Termínovka
- 32 Medaile, rekordy a tituly

Maslákův hattrick korunoval smršť

Nejlepší v novém tisíciletí byl pro českou atletiku halový evropský šampionát v Bělehradě. Ze Srbska si tým pod vedením šéftrenéra Tomáše Dvořáka odvezl sedm medailí. Největší hvězda výpravy? Jednoznačně Pavel Maslák, čtvrtkařský halový král. Šampionát ovládl potřetí za sebou, v součtu se dvěma zlaty z halového mistrovství světa tak jeho dominance na vrcholných akcích pod střechou trvá už pět let!

Atleti Dukly měli na české bilanci zásadní podíl. Vedle zlatého Masláka přidali stříbro na čtvrtce Zuzana Hejnová a koulař Tomáš Staněk, ze tří čtvrtin se atleti z Julisky podíleli i na bronzové štafety, když Patrika Šorma, Jana Kubistu a Pavla Masláka doplňoval Jan Tesař ze Staré Boleslavi. Bronzovými medailemi k úspěšnému šampionátu přispěli překážkář Petr Svoboda, mílař Filip Sasínek a vícebojař Adam Sebastian Helcelet z pražského Olympu.

Zlatý hattrick

Maslák vybojoval zlatý hattrick jako první čtvrtkař halové historie, když celou sezonu dával tušit, že v evropské

konkurenci nemá soupeře. „On je výjimečný, to si nemusíme nalhávat. Takových moc není. Má na to somatotyp, zajímavou rychlost, díky ní a halové taktice, kdy se musí sbíhat na prvním místě, to zvládá,“ ocenil jeho schopnosti trenér Dalibor Kupka.

Jedinou drobnou komplikací zvládl Maslák při seběhu finále, kdy na něj dotíral Liemarvin Bonevacie z Nizozemska, ale český rekordman se nenechal rozhodit. „Možná jsem ho trochu podcenil, věřil jsem, že to z třetí dráhy Bonevacie nezkusí. Ale zkusil, byly tam lokty a celou zatáčku jsem běžel ve druhé dráze. Oproti ostatním jsem to měl o dva metry delší a bál jsem se, aby mi nedošly síly,“ přiznával Maslák, jenž vyhrál v čase 45,77 s.

První halová medaile pro Hejnovou

Zatímco šestadvacetiletý čtvrtkař je zkušeným sběratelem halových medailí, hlavní specializací překážkářka Hejnová si na své doplňkové hladké čtvrtce doběhla pro první medaili. Sebe i fanoušky navnadila už výkony během sezony, v bělehradské Kombank Areně ji po sezonním maximu 52,42 s ve finále zdolala jen Francouzka Floria Gueiova.

„Na seběhu jsem dost zpomalila, nechtěla jsem se strkat, protože kolize seberou dost sil. Pak mi utekla Francouzka, musela jsem ji obíhat. Ale takticky jsem to zvládla dobře a jsem hrozně šťastná i za stříbro,“ libovala si Hejnová, jejíž přípravy se od podzimu dočkal německý kouč Falk Balzer.

Medaile z koulařského kruhu

Třetí medaili v řadě brala z koulařského kruhu tréninková skupina Petra Stehlíka. Po dvou bronzích Ladislava Prášila se tentokrát blýskl osobním rekordem 21,43 m Tomáš Staněk a stříbrem dosáhl na svůj

Štafeta 4x400m muži

Jan Kubista

Zuzana Hejnová

Jan Veleba

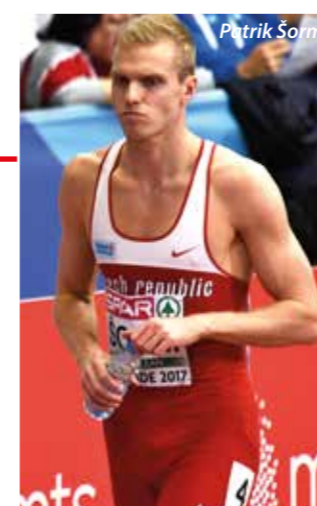
Ladislav Prášil

Martin Heindl

Jan Kudlička

Patrik Šorm

Pavel Maslák

životní úspěch. Lepší byl jen Polák Konrad Bukowiecki za 21,97 m.

„To jsou neskučné metry, které předváděli dřív jen Američani. To nevím, co bych musel udělat, já se nevázal na cizí výkon, abych nebláznil jako na začátku, to by byla cesta do pekel,“ popisoval Staněk, jenž svůj nejdelší pokus předvedl v páté sérii. Prášil skončil s kvalitním výkonem 20,73 m šestý.

Tečka štafetou

Českou medailovou tečku obstarala mužská štafeta, která na bronzové příčce skončila potřetí za sebou. A pokaždé u toho byl Pavel Maslák, který se v Bělehradě v závěrečném úseku posunul před dvojici soupeřů

a zaběhl časem 45,28 s nejrychlejší úsek ze všech účastníků. „Možná to v mém podání vypadalo rychle, ale měl jsem štěstí, že soupeři postupně tuhli,“ skromně vyprávěl.

Bronz z Prahy 2015 obhájil i Patrik Šorm, jenž štafetu tentokrát rozbíhal. „Druhá dráha pro mě není úplně ideální, ale celkem se mi povedlo předat v kontaktu s ostatními,“ vyprávěl Šorm, jenž skončil na čtvrtce v rozběhu.

Jan Kubista byl po zkušeně zvládnutém rozběhu osmistovky trochu zklamaný, že neprošel do finále, náladu si ale spravil se štafetou. „První kolo jsem rval, abych se dotáhl na ostatní, ke konci už trochu chyběly síly. Ale věřil jsem Pavlovi na finiš,“ ujišťoval. Bronzový čas českého kvarteta byl 3:08,60.

Zřejmě v nejkvalitnější soutěži šampionátu, mužské tyči, sahal po medaili Jan Kudlička. Před svým posledním pokusem buď potřeboval uspět na svém osobním rekordem 585 cm, nebo musel doufat, že Polák Pawel Wojciechowski na stejné výšce nespěje. Ani jedna podmínka nevyšla, a tak Kudlička skončil těsně pod stupni vítězů.

„Jen jsem se podíval na trenéra, který kroutil hlavou,“ přiznával svěřenec Boleslava Patery, jenž pak uznale pogrataloval triu medailistů. „Jako tyčkaři jsme super parta, přejeme si, nejsme holky. Ale radši bych, kdyby to Pawlovi spadlo,“ připouštěl Kudlička. Poprvé v historii halových šampionátů se stalo, že šest skokanů zdolalo 580 centimetrů. „To byl neskutečný závod. Asi jsem nemohl udělat víc,“ přemítal Kudlička, který soutěží procházel bez jediného zaváhání.

Na poslední chvíli si start v Bělehradu zajistil i sprinter Jan Veleba, jenž se stejně jako předloni v Praze dokázal probít do semifinále šedesátky.

Text: Michal Osoba (Právo)

Foto: Ivana Roháčková a Eduard Erben

Maslák: Zkusím i čtvrté zlato

Zastavovali ho i zahraniční novináři, psaly o něm oficiální stránky šampionátu. Pavel Maslák ohromil svým třetím zlatem v řadě na halovém mistrovství Evropy a teď plánuje svoji formu ještě vyšperkovat do letní sezony.

Co s vámi dělá, že už pět let v kuse vozíte zlata z vrcholných halových akcí?

Já takové věci moc nedokážu ocenit, ale určitě je to fantastické. Je pravda, že v Bělehradě jsem měl i štěstí, ale to k tomu patří. Určitě je to fantastické, třeba se za dva roky povede i čtvrté evropské zlato, určitě to zkusím.

Na jak dlouho můžete svoji halovou nadvládu protáhnout? Za rok je mistrovství světa v Birminghamu...

Právě že je to svět. Já budu zase starší a přijdou mladší kluci. Navíc teď skvěle běhá Taplin z Grenady, nejspíš bude závodit v hale i za rok a to už bude hodně těžké.

Zkuste srovnat, které zlato vám přineslo největší radost?

To z Prahy, závodil jsem doma, tam byl jiný hec. A nejceněnější byla zase obhajoba na mistrovství světa, to bylo hodně těžké zvládnout. I když i ta bělehradská byla těžká.

Jaký mají halová zlata ohlas pro hlavní sezonu?

Přece jen se to moc neřeší. Halu moc lidí nepočítají, i pro sponzory je takový vedlejší sport.

Často připomínáte, že už jste starší. Věříte, že stále můžete zrychlovat?

Určitě to jde, ale musí se přistoupit jinak k tréninkům. Jenže nevím, jestli by to nebylo na úkor vytrvalosti.

Bavíte se o případných změnách s trenérem Kupkou?

Já bych radši trénoval míň, protože jsem starší a je to čím dál těžší. Zatím mi to vyhovuje, můžeme se o tom bavit, kdyby se nepovedlo léto. Ale zatím to vypadá dobře, i když jsem v hale nepředvedl super výkon. Ale myslím, že kdybych se v Bělehradě ve finále nešťouchal, běžel bych kolem 45,40, možná rychleji. Na výkon bylo, akorát to nebyl závod pro mě.

Text: Michal Osoba (Právo)

Foto: Ivana Roháčková

Hejnová: Naše spolupráce funguje

Dvě světová zlata, olympijský bronz i štafetové medaile už měla. Do bohaté sbírky Zuzany Hejnové v Bělehradě přibyl další hodně cenný přírůstek. Poprvé vybojovala individuální medaili ve své „záložní“ halové disciplíně.

Jak moc si ceníte medaile na hladké čtyřstovce?

Je to skvělá známka, že spolupráce s trenérem Balzerem funguje a projeví se to snad i v létě. I když ten čas nebyl nic moc, ve finále se prostě hraje na medaile a tu jsem uhájila, tak mám radost. Samozřejmě zlato je zlato, ale chtěla jsem aspoň nějakou medaili. I když jsem měla letos druhý nejlepší čas, bylo to hodně našlapané, tak jsem ráda, že jsem svou pozici potvrdila.

Favorizované Švýčarce Lee Springerové v závěru zcela došly síly...

Já počítala, že to rozběhne rychle, měla jsem v plánu se zařadit za ni, ale Francouzka mě tam zkušeně nepustila. Trochu jsem čekala, že to Lea překopne a nevydrží. Dva běhy zbytečně hnala, nemá zkušenosti. Člověk musí umět trochu pošetrít síly do třetího běhu a jí se to dost vymstilo.

Šta jste do finále s větším klidem než venku na čtvrtce překážek? Přece jen hala je pro vás spíše doplněk...

Přesně tak, cítila jsem se navíc mnohem lépe než v semifinále, výborně jsem se na finále vyspala, i když jsem byla bolavá, ale to asi všechno. Není sranda zvládnout tři závody během dvou dnů, tak jsem ráda, že to takhle dopadlo.

Jak vás takový výsledek povzbudí směrem k letní sezoně? V Londýně budete útočit na třetí světové zlato v řadě...

To je cíl mé sezony. Halu jsem brala jako zpeřčení a dobrou přípravu na léto. To se povedlo, nic mě nebolí, jsem hrozně spokojená a těším se na přípravu.

Staněk: Psycholog nebyl potřeba

Jeden z nejkvalitnějších koulařských závodů evropské halové historie měl i svého českého hrdinu. Pětadvacetiletý Tomáš Staněk v Bělehradě nejprve dopoledne prolomil kvalifikační prokletí a večer předvedl nejdelší vrh své kariéry 21,43 m, jenž znamenal stříbro.

Hřeje vás, že už nejste jen mužem mitinků, ale také velkých závodů?

Konečně! Ani jsem nepotřeboval psychologa a snad už ani nebudu. Ze začátku jsem se s tím pral, pořád protahoval tříslu, které mě tahalo už z kvalifikace, některé pokusy byly nepovedené, a jak jsem moc chtěl, noha mi vylítla do strany. Věděl jsem, že na velké metry mám, ale nemohl jsem se s tím srovnat. A pak přišel osobní rekord.

Bylo náročné zvládnout kvalifikaci a finále v jeden den? Dosud jste takový závod nezažil.

Nezdá se to, dopoledne to byly dva pokusy, ale člověk se rozcvičí, pak čeká... Svalům to dá zabrat, ale Albi (fyzioterapeut Pavel Albrecht) mi vyklepal nohy, dal jsem si ledovou sprchu. Když Láďa Prášil na pokoji usnul, byl jsem trochu chcíplej, ale pak jsme šli na kafe, koupili si kuličku a všechno bylo fajn.

V polovině závodu to vypadalo, že si boj o bronz rozdáte právě s vaším tréninkovým kolegou Ladislavem Prášilem...

Věděl jsem, že potřebuju hodit za 21 metrů, a tím bych vyšoupl Láďu. Ale co, on už dvě medaile měl. (směje se) Na to se nehraje, je to sice kámoš, ale ve finále je soupeř.

Na mistrovství světa v Londýně bude konkurence ještě o dost vyšší...

Už vloni jsem říkal, že házet kolem 21 metrů je základ. Koule šla hrozně nahoru, před čtyřmi lety stačilo na medaili 20,29, dnes je to o metr jinde. Konkurence jde nahoru, asi je to dobře pro sport, blbě pro nás.

Polášek si skočil pro TITUL MISTRA SVĚTA

Jen málokdo asi čekal, že skokani na lyžích z Dukly Liberec se v letošní sezoně protlačí mezi světovou elitu. Také se jim to mezi muži nepodařilo, zato zářící hvězdou první velikosti se stal teprve devatenáctiletý Viktor Polášek. Z juniorského mistrovství světa v americkém Park City se vrátil se zlatou medailí! Vydařeným vystoupením se mohou pochlubit také hned tři sdruženáři.

Všechno šlo nějak samo

Polášek v letošní sezoně předtím dvakrát bodoval ve Světovém poháru na polských můstcích ve Wisle a Zakopaném. Dobrá forma se solidními skoky ho těšila už v přípravě a na šampionátu ji potvrdil hned prvním pokusem dlouhým 97 metrů. Stejně daleko doletěl také Ital Insam, ale český reprezentant dosáhl lepšího bodového hodnocení a před druhým kolem byl v čele závodu. „Cítil jsem naprostou pohodu a skok jsem si chtěl užít. Povedlo se mi to, co jsem potřeboval, a všechno šlo tak nějak samo,“ vrátil se skromně k prvnímu vydařenému skoku.

Jako vedoucí závodník nastupoval k finálovému pokusu jako poslední. Insam se dosáhl jen na 95 metrů, zato výborným skokem 96,5 metru na sebe upozornil Němec Schmid. „Začal jsem být trochu nervózní, do nájezdu jsem si sedal křečovitě, ale skok z hrany mi vyšel, dosáhl jsem stejné délky jako Němec, což na titul stačilo,“ neskrýval radost z velkého úspěchu. O 2,6 bodu porazil Insama, který jen o dvě desetiny bodu předstihl Schmidu.

Daněk byl blízko bronzu

Na juniorském mistrovství světa na sebe upozornili i sdruženáři. Lukáš Daněk skončil čtvrtý, když ho od bronzu dělilo necelých pět vteřin. Ondřej Pažout doběhl do cíle desetikilometrové trati šestý a Jan Vytrval byl dvanáctý. Skokanská část vyšla nejlépe Pažoutovi, ale čtvrtou pozici v běhu neudržel. Naopak Daněk se posunul z 12. příčky až těsně pod pódium.

„Pažout, Daněk a Vytrval tvoří silnou juniorskou generaci, která se může už brzy prosadit i v kategorii dospělých. Ukazuje se, že naše orientace na mladé je správná. Mrzí mě však, že jsme finančně limitováni a nemůžeme nadějným závodníkům poskytnout vše, co by ke svému růstu potřebovali,“ zdůraznil Radek Cikl, předseda úseku severské kombinace Svazu lyžařů ČR.

Prosadil se i mezi seniory

Skokan na lyžích Polášek pak byl nominován i do seniorské výpravy na mistrovství světa ve finském Lahti. Na středním můstku neprošel kvalifikací, když skončil na prvním nepostupovém místě. Na velkém můstku dosáhl na pětadvacátou příčku a byl z Čechů nejlepší. „Z umístění jsem trochu zklaman, čekal jsem lepší výsledek, ale je to lepší než být po vyřazení v kvalifikaci pouze divákem,“ dodal po svém vystoupení mezi muži. Atmosféru světového šampionátu prožíval i v soutěži čtyřlenných družstev. Po jeho pokusu byl český tým pátý a nakonec skončil sedmý. Vydařenou sezonu pak Polášek potvrdil bodovými zisky v několika seniorských závodech Světového poháru.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Zimoj my katajem na kaňkách

Běh času je neúprosný. Mnozí z nás mají ještě v živé paměti soupeření pod pěti kruhy v ruském Soči a přitom nám už na dveře tlučejí další zimní hry, které se uskuteční v Koreji v Pchjongčchangu. Jak si tedy v předolympijské sezoně vedli bobisté a sáňkaři?

Bobisté s medailemi, s rozpaky a nadějí do budoucna

Boby jsou aktuálně nejdéle nepřetržitě zařazeným sportovním odvětvím u ASO Dukla různé. Členy této malé tréninkové skupiny jsou Jan Stokláška, Dominik Suchý a Jan Šindelář, který je v Dukle prvním rokem.

V roce 2016 se do termínového kalendáře Mezinárodní federace bobistů a skeletonistů po delší době vrátil světový šampionát v letních startech. Čeští reprezentanti, mezi nimiž nechyběl ani Honza Šindelář, si počátkem září odvezli z rumunské Mamaji zlato (dvojbob – Dvořák-Havlín) a stříbro (čtyřbob – Dvořák-Egydy-Nosek-Šindelář). Příjemné povzbuzení před zahájením zimní sezony.

V průběhu zimy však výsledky nebyly nijak přesvědčivé. Čeští reprezentanti absolvovali v sezoně kombinaci závodů Evropského poháru a Světového poháru, když vynechali závody SP v zámoří. Nejlepšími výsledky této části sezony byly v EP 5. místo Dominika Suchého ve čtyřbobu (pilot Jan Vrba) a dvé 6. místa Jana Šindeláře s dvojbobem i čtyřbobem (pilot Dominik Dvořák). V těžší konkurenci při SP zaznamenal nejlepší umístění opět Suchý, který v Königssee dojel se čtyřbobem (Vrba) na 10. místě.

Tradičním vrcholem sezony bylo únorové dvoutýdenní mistrovství světa, které bylo v důsledku ruské dopingové aféry přesunuto ze Soči do německého Königssee/Berchtesgadenu. Výsledkově se MS našim reprezentantům příliš nevydařilo, když nejlepším umístěním bylo 18. místo posádky čtyřbobu Vrba-Egydy-Suchý-Nosek. Druhý čtyřbob se Stokláškou a Šindelářem obsadil 25. příčku. V soutěži dvojbobů byl Suchý s Vrbou až na 30. místě (18. místo Dvořák-Nosek). O něco lépe se bobistům vedlo na mistrovství Evropy, které se uskutečnilo už v lednu v rámci závodu SP ve Winterbergu. Zde byl Suchý na 18. příčce ve dvojbobech a na 13. místě ve čtyřbobech. Stokláška se Šindelářem s druhou posádkou čtyřbobu skončili patnáctí.

Společně s úspěchy z letního šampionátu mohou být důvodem k určitému optimismu také výsledky z mistrovství světa juniorů, kde posádka dvojbobu ve složení Dvořák-Šindelář získala bronzovou medaili. Oba závodníci si tak zopakovali umístění, na které dosáhli o rok dříve se čtyřbobem (v letošním roce 9. místo).

Jan Šindelář a Dominik Dvořák

Mírný pokrok a naděje sáňkaři s podporou vědy

Rovněž sáňkaři na Dukle už patří dlouho k zástupcům zimních sportů. Aktuálně se s podporou ASO různé připravuje pod vedením trenéra Františka Halíře kompletní seniorská reprezentace ve složení Ondřej Hyman, bratři Antonín a Lukáš Brožové, Jaromír Kudera s Matějem Kvíčalou a nově také Tereza Nosková. Sáňkaři v létě provedli změny v kondiční přípravě a navázali technologickou spolupráci s odborníky z Technické univerzity v Liberci. První dílčí úspěchy ukazují, že to byly kroky správným směrem.

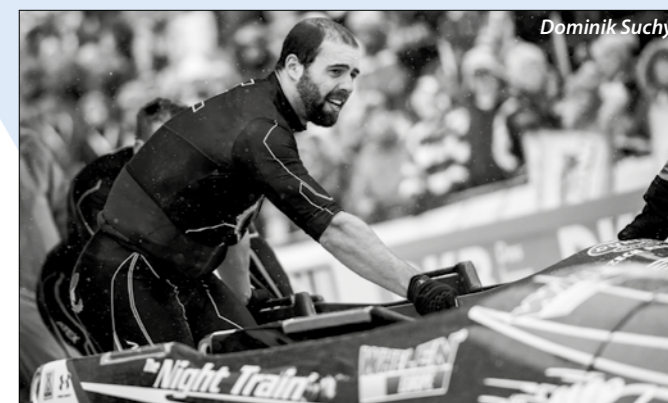
Nejlepším výsledkem sezony bylo 6. místo v závodech štafet (Nosková, Hyman, Brož-Brož) na mistrovství Evropy v Königssee. V individuálních závodech tamtéž byli bratři Brožové 10., Ondřej Hyman 21. a Tereza Nosková na 22. místě. Dvojice Brož-Brož výsledkem víceméně potvrdila také na světovém šampionátu v Igls (Innsbruck, Rakousko), když obsadila 12. příčku. Nedařilo se druhé dvojici Kudera-Kvíčala (23.) ani jedničkářům Hymanovi (32.) s Noskovou (39.). Štafeta byla klasifikována na 9. místě.

Jedním ze zmíněných dílčích úspěchů byly výsledky našich závodníků v Národních pohárech (Nationcup), které jsou kvalifikací pro jednotlivé závody Světového poháru. S výjimkou Terezy Noskové dokázali ostatní reprezentanti pravidelně procházet kvalifikací do hlavního závodu SP a v celkovém hodnocení NP skončili bratři Brožové na 1. místě, Kvíčala s Kudera na 3. místě a Ondřej Hyman byl šestý. V konečném pořadí SP byli nejlepší opět Brožové, kteří dosáhli na 12. příčku, ale umístění z předchozího roku si vylepšili i Hyman (27.) a Nosková (25.).

Text: Jan Kinkor
Foto: Jindřich Zeman a Red Bull Media

Lukáš a Antonín Brožovi

Dominik Suchý

Kateřina Smutná byla často veselá

Bývalá česká a poté rakouská běžkyně na lyžích Kateřina Smutná se věnuje především dálkovým běhům. A protože trenérem české ženské reprezentace Radim Duda se stal jejím životním partnerem, tak se rozhodla znovu závodit pod českou vlajkou. Mezinárodní lyžařská federace její žádosti vyhověla a Smutná se tak od loňského podzimu zařadila mezi české reprezentanty. A velice úspěšné, neboť v prestižním seriálu Ski Classics doběhla pětkrát až na nejvyšší stupínek.

V čem se vám po návratu do české reprezentace změnil váš sportovní život?

Moc se nezměnil. Trvale žijeme v Rakousku, a proto nám přibýlo jen víc cestování. Na druhou stranu není špatné trénovat s nejlepšími českými závodníky. Krásné pak je, když zvítězím a slyším českou hymnu.

S jakými představami jste do letošní sezony vstupovala a do jaké míry se vám zatím splnily?

Hlavním záměrem byly pěkné výsledky v prestižním seriálu Ski Classics, ale že se mi podaří vyhrát pět závodů za sebou, jsem ani nedoufala.

Jak náročná byla vaše cesta k těmto vynikajícím výsledkům?

Samozřejmě že za těmito triumfy je spousta dřiny. Naštěstí v létě i na podzim jsem celou přípravu absolvovala bez emocí a neměla ani zdravotní problémy, což bylo nejdůležitější. Komplikace nastala před Vánocemi, kdy mě zasáhla chřipková vlna a po pěti dnech se znovu vrátila. Ještě v půli ledna, tři dny před závodem v Seefeldu, jsem nebyla v optimální pohodě, ale všechno dobře dopadlo.

Jak kvalitní a početná je konkurence v tomto seriálu?

Startuje v něm kolem třiceti týmů a každý se snaží mít nejméně jednu dobrou lyžařku. V lednovém maratonu v Číně jsem chyběla, pak jsem v rakouském Seefeldu vyhrála před Norkou Slindovou, ale ve švýcarské La Diagonale, v italské Marcialonze i Cortine, stejně jako na Jizerské padesátce jsem úspěšně bojovala o prvenství pouze s vedoucí lyžařkou průběžného pořadí Švédkou Norgrenovou. Výborné jsou však hlavně další Seveřanky.

Byl pro vás závod v Bedřichově něčím výjimečný?

Bez nadsázky mohu říci, že byl přímo neuvěřitelný. Diváci mě doslova hnali dopředu, za což jim patří nemalý dík. Jelo se mi velice dobře, ale musím přiznat, že v posledních pěti kilometrech, hlavně vinou nachlazení, jsem si sáhla až na dno svých sil. Jsem moc ráda, že Norgrenovou se mi podařilo opět porazit, tentokrát o 10 vteřin.

Velice často jste tedy měla důvod být veselá, ale byla jste někdy taky smutná?

Nepotěšil mě účet z mistrovství světa. V závodě na 10 kilometrů jsem se chtěla protlačit do první desítky a nakonec obsadila až 31. místo. Ve štafetě už se mi jelo líp, ale na lepší než na 11. příčku jsme asi neměly. Smutná jsem pak byla na Vasové běhu. Na pomalých lyžích jsem si namohla zápěstí a na čtyřicátém kilometru musela vzdát. Mrzí mě to, ale nechtěla jsem riskovat delší zdravotní přestávku. Čekají mě ještě další závody Ski Classics, takže na odpočinek bude čas až někdy koncem dubna.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Svaz lyžařů ČR

Sierra Nevada: Hvězda Ester

Dvě medaile získala výprava sportovců Dukly na světovém šampionátu ve snowboardingu a akrobatickém lyžování v Sieře Nevadě. Alpská snowboardistka Ester Ledecská vybojovala zlato v paralelním obřím slalomu a stříbro v paralelním slalomu.

VÝSLEDKY:

ženy	snowboardcross	11.	Vendula Hopjáková
		12.	Eva Samková
	slopestyle	16.	Kateřina Vojáčková
		24.	Šárka Pančochová
	U-rampa	30.	Šárka Pančochová
paralelní slalom	2.	Ester Ledecská	
	1.	Ester Ledecská	
Big Air	17.	Šárka Pančochová	
	27.	Kateřina Vojáčková	
snowboardcross team	5.	Eva Samková Vendula Hopjáková	
	15.	Nikol Kučerová	
muži	snowboardcross	31.	Jan Kubičik
		DNS	Michal Hanko

Během pětadvaceti hodin Ester Ledecská hned dvakrát na sjezdovce Loma de Dilar stála na stupních vítězů. Vichřici se sněhem vystřídal dva slunečné dny, v nichž, navzdory našlapanému programu, zazařila.

„Po slalomu jsem se vrátila na pokoj z dopingové kontroly až v půl osmé. Následovala večere, masáž a v devět mám večerku, takže to bylo dost narychlo,“ líčila Ledecská po druhém medailovém závodě, v němž získala zlato v olympijském paralelním obřím slalomu. „Abych pravdu řekla, tak jsem moc nemohla

O příčku před ní skončila v malém finále Vendula Hopjáková, pro niž byl už postup do semifinále životním úspěchem. V soutěži mužů postoupil z kvalifikace i Jan Kubičik.

„Výsledky jsou super, trať je opravdu těžká, složitá a poměrně nebezpečná, došlo k hodně zraněním. Honza Kubičik v první jízdě spadl, takže jsme se trochu báli, ale zvládl to a postupuje,“ radoval se po kvalifikaci trenér Marek Jelínek.

Kubičik pak v závodě skončil jedenáctý.

Šárka Pančochová

Vendula Hopjáková

Eva Samková

spát, protože jsem měla radost z té stříbrné medaile a snažila jsem se toho naspat co nejvíc. Ale ráno jsem se probudila trochu unavená tím, že jsem vstávala tak brzo. Postupem dne se tělo vzpamatovalo a na finále jsem byla v plné energii.”

Další medailové útoky nevyšly. Snowboardkrosařka Eva Samková na mistrovství neprolomila svou sérii smolných závodů a už počtvrté zůstala v semifinále. V jízdě o postup do finále najela do klopené zatáčky s boulemi, a když zrádnou pasáží opouštěla, nemohla už pro svoje setrvání v závodě udělat vůbec nic. Vyjela z trati a to byl konec. V cíli pak našťavaně zahodila své prkno.

„Strašně jsem se na to těšila, až tím prknem hodím. Už jsem si na to tak nějak zvykla, že prostě, když se mi to úplně nepovede, tak tím prknem hodím. Pak jsem v pohodě,“ řekla Samková, která udělala chybu i v malém finále a skončila dvanáctá.

Samková s Hopjákovou startovaly i v týmovém závodě, shodně však udělaly chybu na posledním skoku a do cíle dojelely po zádech. V závodě, který se konal na hranici regulérnosti, jako jediný z pěti týmů nepostoupily do finálové jízdy.

„Sílenost, hrozny a měli to podle mě zrušit,“ zlobila se Hopjáková. „Ráno bylo strašně škaredě a holky se mezi sebou domlouvaly, že to nechtějí jet. Pořadatelé taky docela dlouho čekali, a nakonec to pustili.“

Skikrosařka Nikol Kučerová přijela do Sierra Nevada se vzpomínkami na zlato z univerziády 2015 a vzala zavděk postupem z kvalifikace. V závodě skončila v osmifinále a připsala si patnácté místo.

„Štve mě to, ale na druhou stranu jsem si dokázala, že se můžu měřit i s těmi nejlepšími,“ hodnotila Kučerová, která z kvalifikace prošla ze čtrnáctého místa. „Kvalifikace byla zase docela pomalá. Celkově mi

ty kvaldy moc nevycházejí. Budu na tom muset zapracovat v letní přípravě, protože to je věc, která mě pak v závodech strašně limituje. Když se nepodaří kvalifikace, tak si potom nevybírá bránu a zbyde na mě ta nejhorší.“

V osmifinálové rozjízdce zůstala za postupujícími Marielle Thompsonovou a Heidi Zacherovou.

„Zkusila jsem to, byla jsem s nimi celou dobu v kontaktu. Marielle už jsem skoro měla. Ona o mně ale moc dobře věděla, je to zkušená závodnice,“ řekla Kučerová. „Zatlačila mě tam, kde je nejetý sníh, tam jsem se potom hodně zpomalila. Pak se na to navázaly další věci, které mi nevyšly, a těsně před cílem mě vzala ta čtvrtá, s tím už jsem nemohla nic dělat.“

Text: Martin Hašek (Sport)
Foto: Ivana Roháčková

Skvělá Ledecká:

zlato
stříbro
křišťál

Parádní sezonu, v níž dovedně kombinovala prkno s lyžemi, zakončila sněhová obojživelnice Ester Ledecká výjimečným týdnem. Na světovém šampionátu v Sieře Nevadě nejdřív brala stříbro v paralelním slalomu a pak zlato v paralelním obřím slalomu. V posledním závodě Světového poháru pak obhájila titul celkové vítězky Světového poháru v alpském snowboardingu.

„Tohle byla skvělá sezona,“ hodnotila Ledecká. „Já mám v hlavě spoustu cílů, které jsou mnohdy pro některé lidi úplně nepředstavitelné, ale já si je držím u sebe a snažím se krůček po krůčku k nim dostávat. Je spousta věcí, které se dají posunout, zlepšit, nejen ve výsledcích, i v mé jízdě, v technice. Bude me na tom dál s mým týmem pracovat.“

Kdyby to měla v povaze, klidně by Ledecká mohla chvíli slavit. Už jenom těch pár dní v polovině března stálo za to.

Nejdřív přišla trocha nervozity, když na šampionátu v Sieře Nevadě museli organizátoři odložit závod v paralelním obřím slalomu. Ledecká musela brzy vstávat, ale ze závodní trati kvůli větrným porывům o rychlosti 100 kilometrů v hodině musela rychle do tepla.

„Přesunuli jsme se do hospody, dali jsme si čaj a pak přišli z organizačního výboru, že se závod ruší. V první řadě zavládlo zklamání,“ řekla Ledecká.

Už druhý den se však závodilo, v paralelním slalomu byla Ledecká na startu jako obhájkyň titulu z minulého MS v Lachtalu.

V kvalifikaci skončila těsně druhá za Rakušankou Danielou Ulbingovou a to se ukázalo důležité ve vyřazovacích jízdách. V nich si favoritky většinou vybíraly červenou dráhu a také v ní skoro výhradně vítězily. Ledecká musela až ve finále do modré trati. A v cíli jí 27 setin scházelo ke zlatu.

„Celou dobu jsem si vybírala červený slalom, protože jsme po kvalifikaci usoudili, že byl možná trochu rychlejší,“ líčila Ledecká. „Takže teď mě přesunula do modrého, který jsem neměla tak najetý. Ale soupeřka zajela perfektní jízdu, musím jí složit poklonu, jela výborně celý den, zaslouží si to.“

Druhý den se jela olympijská disciplína, paralelní obřím slalom, Ledecké zamílovaná disciplína. Trať navíc stavěl její trenér Erich Pramsohler. A Ledecká vládla. Vyhrála kvalifikaci, kralovala vyřazovacím jízdám, jenom dvě brány před cílem finále přispěla k dramatu, když nedokonale vykroužila zatáčku a Švýcarka Patrizia Kummerová se jí začala přibližovat.

„Já jsem úplně netrefila správnou lajnu a zajela jsem do hlubokého sněhu, což mi hodně vzalo rychlost, hlavně tím, že to bylo dost těsně před cílem. Fakt jsem to do cíle tlačila silou vůle, říkala jsem si, ať to vyjde!“ líčila Ledecká.

O 19 setin to vyšlo a Ledecká má tak z MS s prvním titulem z Lachtalu už dvě zlata.

„Být dvojnásobná mistryně světa je strašně hezký,“ radovala se.

A ještě to nebylo všechno! Jen dva dny po zlatém závodě v Sieře Nevadě bojovala Ledecká v paralelním slalomu v deštivém německém Winterbergu, kde v posledním snowboardovém závodě sezony uhájila druhým místem celkové vítězství ve Světovém poháru.

„Já jsem celou sezonu měla rozloženou tak, že byly dva vrcholy, mistrovství světa na lyžích a mistrovství světa na snowboardu. Když jsem viděla, že je možnost zabojet o glóbus, tak jsem bojovala do poslední chvíle a podařilo se to. Mám radost,“ hlásila Ledecká.

Text: Michal Hašek (Sport)

Foto: Ivana Roháčková

Vyšlo to perfektně

Své cíle si Ester Ledecká stále posunuje výš. A stále je v jejich plnění důslednější. Navzdory tomu, že se už předloni stala světovou šampionkou a před rokem poprvé vyhrála Světový pohár, za životní sezonu musí počítat tu letošní.

Jak tuhle zimu hodnotíte?

Já si myslím, že nám to vyšlo perfektně. Oba cíle, které jsme měli stanovené pro sezonu, zúčastnit se mistrovství světa v lyžování i snowboardingu, se povedly. Mám obrovskou radost, že jsem se mohla na těchto mistrovstvích zúčastnit. Že z toho na snowboardovém mistrovství bylo zlato a stříbro a ještě se mi podařilo vybojovat velký glóbus, i když jsem tři starty vynechala, vidím jako obrovský úspěch.

Geníte si triumfu ve Světovém poháru o to víc, že jste v sezoně kvůli její lyžařské části vynechala tři snowboardové závody?

Jo, tímhle je to určitě cenné. Přesto, že jsem ty tři závody vynechala, podařilo se to.

Chybí vám vůbec něco ke spokojenosti?

Já nevím. Já si myslím, že z hlediska kariéry bych nikdy neměla být úplně spokojená, protože to podle mě není dobré. Já si pořád myslím, že mám na čem pracovat, budu na tom pracovat, je pořád co dohánět. Ale spokojená samozřejmě jsem, jsem na sebe pyšná za tuhle sezonu. Já i celý můj tým jsme odvedli dobrou práci.

Jak dlouhá bude cesta k medaili na lyžích?

(úsměv) Já si myslím, že ta cesta je dlouhá, budeme se snažit ji zkrátit na minimum, dosáhnout toho co nejdřív. Nemůžu vám přesně říct, které mistrovství světa to bude. Každopádně je pořád na čem pracovat, na lyžích je toho asi ještě daleko víc než na snowboardu.

Budete se v příští sezoně věnovat lyžování ještě víc?

Těžko říct. Po sezoně si s týmem sedneme, jak se snowboardovým, tak s lyžařským týmem, dáme nohy, hlavy dohromady, řekneme si, jak se to rozvrhne. Jaký trenér mě bude mít půjčenou na jaké období.

Program olympiády v Pchjongčchangu vám v současnosti neumožňuje start v lyžařském sjezdu a alpské kombinaci. Váš trenér Tomáš Bank však usiluje o změnu. Věříte, že se to podaří?

Já samozřejmě budu věřit do poslední chvíle. Ale když nad tím racionálně uvažuji, tak si nemyslím, že by měli kvůli jedné holce změnit celý program olympiády. To je můj názor, ale samozřejmě budu držet pěsti štěstí do konce.

Křišťálová Samková

Jeden špatný okamžik na světovém šampionátu v Sieře Nevadě znamenal pro snowboardkrosářku Evu Samkovou konec už v semifinále. Na závěr sezony ve švýcarském Veysonnaz ale slavila triumf za dlouhodobé úsilí. Druhé místo v posledním závodě zimy jí vyneslo celkové vítězství ve Světovém poháru.

Umístění v sezoně:

SP Montafon	5. místo
SP Sollitude	1. místo
SP Bansko	2. místo
SP Feldberg	8. a 1. místo
SP La Molina	2. místo
MS Sierra Nevada	12. místo
SP Veysonnaz	2. místo
Celkové pořadí v SP	1. místo

Samková v očích trenéra Jelínka

Druhé místo za Francouzku Charlotte Bankesovou stačilo Evě Samkové ve Veysonnaz na celkové triumf, o nějž se stejně jako loni až do posledního závodu přetahovala s Italkou Michelou Moioliovou.

„Jsem z toho nadšená, vždycky jsem si přála vyhrát světák. Pro mě je to nejvíc, ukazuje to dlouhodobou formu,“ radovala se Samková. „Vyhrála jsem o necelých 700 bodů, což je docela dost, minule mi to uteklo o čtyřicet, což je docela dost málo.“

Samková tak přidala k olympijskému zlatu ze Soči 2014 další velký titul.

„Když jsem vyhrála olymposku, bylo to skvělé, ale zase jsem nebyla taková favoritka,“ srovnávala Samková. „Teď jsem si to přála celé tři dny předtím, byla jsem nervózní, bylo mi dost nepříjemně. Po závodě jsem se mohla normálně vyspat a nemusela jsem vstávat o tři hodiny dřív.“

Samková vloni na jaře absolvovala operaci ramene, nemohla se na sezonu dostatečně silově připravit a v některých závodech proto ztrácela na startech. I s handicapem však jasně vyhrávala kvalifikace

a dařilo se jí i v kontaktních jízdách. Ze sedmi závodů byla pětkrát nejhůř druhá a v Sollitude i ve Feldbergu vyhrála.

Právě ve Feldbergu své potíže se starty vyřešila Samková unikátním nápadem. Ve finálové jízdě schválně zdržela start, v závěru využila větší rychlosti a senzačně všechny soupeřky předjela. Bezva finta si podmanila svět internetu, na kanále mezinárodní federace FIS ji zhlédlo půl milionu lidí.

„To bylo asi díky tomu, že se to povedlo. Vyhrála jsem, tak byly reakce velké a bylo jich tolik,“ říká Samková.

„Zhlédlo to půl milionu lidí, což není na FIS úplně běžné. Je úplně super, že se to dostalo i někam jinač než do okruhu lidí, co se o snowboardcross zajímají. Je samozřejmě dobré, že je to zajímavé a budou to sledovat víc.“

Výsledkově nejhorší závod Samkovou potkal na mistrovství světa v Sieře Nevadě, kde udělala chybu v semifinálové jízdě a vyjela z trati. V malém finále pak upadla a skončila dvanáctá.

„Dostala se na frontsidovou hranu, a když zvedla hlavu ve chvíli, kdy měla vjíždět do zatáčky, tak viděla, že praporek je o čtyři metry jinde, než ho normálně má,“ vysvětluje reprezentační trenér Marek Jelínek. „V té setině sekundy už nestačila zareagovat a zahrnout k té tyčce. Jen chci připomenout pro nesnowboardisty: Když je na hraně a tělo padá směrem doprava, tak se nedá zahrnout doleva. Člověku to může připadat, že mohla zahrnout, ale to není kolo.“

I tak má letos Samková za sebou jednu z nejlepších sezon kariéry. Cenné taky je, že ji dokončila zdravá a bude se tak moci z plných sil vrhnout do olympijské přípravy.

„Byla to dobrá sezona. Třeba někdy bude ještě lepší, ale už to nejde o moc,“ hodnotil trenér Jakub Flejšar. „Libilo se mi, že k tomu Evka po mistrovství světa přistupovala, že se svět nezbořil. Stále jedeme dál.“

Text: Martin Hašek (Sport)

Foto: Ivana Roháčková

Úspěšný i nešťastný Sunshine

Ani v tomto roce nevynechali bikeři pražské Dukly tradiční etapový závod horských kol na Kypru Sunshine Cup Afxentia 2017. Letošní ročník populárního závodu je pro český tým důležitý nejenom z pohledu kvalitních závodů ve velmi silné konkurenci, zařazených do vysoké kategorie UCI, ale také z pohledu tréninkového v příjemném klimatu a nádherných cyklistických terénech, které středomořský ostrov nabízí.

Etapový závod Sunshine Cup byl podobně jako v předchozích letech čtyřetapový, ty však doznaly celé řady změn. Úvodní časovka byla pojata jako sjezd ve stylu závodu enduro se startem v historické Lefkaře a jezdci v technicky náročném, 14 kilometrů dlouhém sjezdu sestoupali o celých 730 metrů. Druhá etapa měla start a cíl také v Lefkaře, měřila 47,9 kilometru se stoupáním 2 100 metrů. Třetí etapa, jejíž start a cíl byly v Lythrodontas, měřila 66,5 kilometru s převýšením 2 000 metrů a závěrečnou etapu tvořil závod v olympijském cross country na technickém a atraktivním okruhu v národním parku Mantra tou Kampiou.

O významu závodu svědčil i pohled do startovní listiny, kde figurovala jména hned pěti olympijských vítězů. Závod elitní kategorie byl od začátku do konce v režii českých jezdců. Olympijský vítěz z Londýna a stříbrný medailista z Ria Jaroslav Kulhavý, pro kterého byl závod poslední přípravou před blížícím se etapovým závodem Cape Epic, přijel na Kypr ve vynikající formě a potvrdil tak zprávy o bezproblémové a úspěšné zimní přípravě. Kromě druhé etapy, kdy Járu zbrzdil defekt, si bezpečně hlídal celkové prvenství. Úspěch českých jezdců pak potvrdil vynikajícím třetím místem Jan Škarnitzl.

Velmi dobře si vedli také mladí jezdci kategorie do 23 let, Adéla Šafářová, Jan Vastl

a Matěj Průdek, pro které jsou závody a tréninkový camp na Kypru důležité z pohledu závodních zkušeností a kvalitních tréninkových kilometrů ve světové konkurenci.

Jediným stínem tréninkového campu bylo zranění talentované Jany Czezcinkarové po čelním střetu s protijedoucím vozidlem, které skončilo zlomeninou nohy.

Dvojice Kulhavý-Sausser i s defekty a pády druhá

Jaroslav Kulhavý a jeho švýcarský parták Christoph Sausser obsadili v etapovém závodě dvojic na horských kolech Cape Epic druhé místo. Dvojnásobní vítězové z let 2013 a 2015 tak při svém třetím společném startu v Jihoafrické republice poprvé nevyhráli.

Nejnáročnější etapový závod horských kol, jihoafrický Cape Epic, byl v tomto roce atraktivní hned z několika pohledů. Především účastí absolutní světové špičky cross country a také pokusem Švýcara Christopa Sausera, který jel ve dvojici s Jaroslavem Kulhavým, získat na Cape Epic celkové páté vítězství, a zapsat se tak nesmazatelně do historie tohoto těžkého závodu dvojic.

Bohužel velké množství defektů a výkonnostní krize, která čtyřicetiletého

Christopa postihla ve druhé části závodu, nedovolila česko-švýcarské dvojici získat své třetí celkové vítězství. Nicméně i konečné druhé místo za švýcarskou dvojicí Nino Schurter – Matthias Stirnemann je vynikajícím úspěchem.

Více než potěšitelná je ale výkonnost Jaroslava Kulhavého. Asi nejtěžší ji v cíli páté etapy vyjádřil jihoafrický komentátor: „Jaro vypadá, jako by se vrátil z 10minutové procházky se psem...“

Text: Viktor Zapletal
Foto: web.reprezentacemtb.cz

Zažil úžasnou sezonu. Nejprve loni v říjnu v Paříži nečekaně vybojoval evropský titul v keirinu a pak ovládl i čtyřdílň Světový pohár. To se Tomáš Bábekovi podařilo poté, co se dokázal vrátit ke sportu po těžké autonehodě. Trvalo to pět let, než se dráhový cyklista Dukly Brno prosadil ve světové konkurenci.

Docela se klepal, aby uhájil vítězství

Kudy vedla jeho cesta na pohárový vrchol? „Seriál začal v Glasgowě krátce po mistrovství Evropy. Jako evropský šampion jsem měl splněno a nedával si nějak vysoké ambice. Chtěl jsem se dobře umístit, ale po Paříži jsem onemocněl, a tak to jednu chvíli vypadalo, že vůbec nenastoupím. Skoro na poslední chvíli se mi ulevilo a kupodivu se mi podařilo vyhrát. Bylo to pro mě další novum, protože o ovládnutí závodu Světového poháru se mi dřív ani nesnilo,“ vzpomínal devětatletý sprinter.

O týden později se dráhový kolotoč přesunul do nizozemského Apeldoornu a tam došlo k dalšímu nečekanému triumfu. „Že bych mohl zvítězit i tam, tak s tím jsem už vůbec nepočítal. A mělo to docela ohlas. Začali za mnou chodit soupeři a ptali se, jestli mi to není trapný, že pořád vyhrávám? A ať už toho radši nechám...“ smál se závodník, který na základě podzimních výsledků získal prvenství mezi dráháři v domácí anketě Král cyklistiky.

Na další dva závody SP v novém roce už neměl jet. Byl domluvený s trenérem, že se bude připravovat na mistrovství světa. „Jenže asi dva týdny před závodem v Cali se zranil Robin Wagner a trenéři rozhodli, že ho zastoupím. Závodil jsem tam z plného tréninku a třetí místo bylo za takových okolností naprosto skvělé. Bodový součet už začínal naznačovat, že bych mohl dosáhnout na celkové prvenství. Lákalo mě pojistit si vavříny za týden v Los Angeles, ale cesta do Států už nešla uskutečnit,“ vyprávěl Tomáš Bábek.

Z dálky pak sledoval počínání soupeřů. „Docela jsem se klepal, aby Ukrajinec Vynokurov a Litevec Lendel nepostoupili do finále, protože tím by měli šanci mě přeskočit. Naštěstí to nedokázali. Vítězství jsem uhájil, i když jsem byl úplně někde jinde. Jakmile jsem se ráno probudil a podíval se na výsledky, měl jsem obrovskou radost. Jedná se totiž o historický úspěch české dráhové cyklistiky ve sprinterské disciplíně,“ chlubil se brněnský rodák.

Skvělou sezonu by Tomáš Bábek mohl korunovat na mistrovství světa v Hongkongu. „Cítím, že mi forma neodešla, ale keirin je nevyzpytatelná disciplína. I když má člověk super formu, tak to nezaručuje úspěch. Záleží totiž na řadě dalších faktorů. Třeba i na štěstí,“ dodala hvězda české dráhy.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková

Na vítězství stačilo třetí a desáté místo

Má za sebou medailové úspěchy z mistrovství světa i značné závodnické zkušenosti. I díky tomu se Jarmila Macháčová stala vítězkou Světového poháru v bodovacím závodě. Jednatřicetileté cyklistce k tomu stačilo nastoupit do dvou závodů elitního seriálu. Na první pohled se to může zdát snadné, ale i v dráhové cyklistice platí, že je důležité být ve správný čas na správném místě.

Po titulech vicemistryně světa z roku 2011 a šampionky o dva roky později přišla hubenější léta. Na vině byly hlavně zdravotní problémy, nyní ale musí soupeřky s Jarmilou Macháčovou opět počítat. Dokázala to v listopadu třetím místem na Světovém poháru v Apeldoornu. Ještě před tím ale onemocněla, což se projevilo neúspěchem na mistrovství Evropy v Paříži.

„Skoro tři týdny jsem netrénovala. Zdaleka to nebylo ideální a není divu, že výsledky se nedostavily. Byla jsem z toho zklamaná, ale alespoň jsem kvalitní silničářskou přípravu zužitkovala ve Světovém poháru. Díky tomu jsem sama sebe ujistila, že jdu správným směrem,“ ohlížela se za hodnotným výsledkem z Nizozemska.

Druhý a závěrečný závod elitního dráhářského seriálu se v ženské bodovačce uskutečnil v únoru v Cali. V daleké Kolumbii skončila závodnice pražské Dukly desátá, a protože se v dalším dílu SP v Los Angeles její disciplína už nejela, postačilo to k celkovému vítězství. Ve dvou závodech nasbírala rodačka z Havlíčkova Brodu 625 bodů, druhá za ní skončila s 510 body Belgičanka Lotte Kopecká.

„Světový pohár jsem celkově vyhrála poprvé. Samozřejmě z toho mám radost, i když s desátým místem v posledním závodě jsem příliš spokojená být nemohla. Bylo to však mnohem lepší než při podzimním vystoupení na mistrovství Evropy,“ přiznala Jarmila Macháčová. „V součtu body na první místo stačily, a to je hlavní,“ culila se drobná světlovláska.

Nadějnou formu by duklačka mohla prodat na dubnovém světovém šampionátu, který se koná v Hongkongu. Kromě bodovacího závodu by měla absolvovat i omnium a madison. „Ještě nevím, jak to s mým nasazením do disciplín dopadne, ale protože se bodovačka jede až na konci, budou se moje ambice odvíjet podle toho, jak na tom budu se silami,“ přemítala.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková

Našla cestu na stupně vítězů

Kateřina Nash vybojovala první medaili na mistrovství světa v cyklokrosu v roce 2011 třetím místem v německém St. Wendelu. Pro svůj druhý bronz z tohoto šampionátu si pak dojela letos v lucemburském Bielesu. Po dlouhých šesti sezonách a v 39 letech! „Jsem šťastná, tato medaile je pro mě velice cenná,“ netajila Katka svoji radost po vydařené a dramatické bitvě.

Mimořádnými výkony v uplynulé sezoně na sebe upozornila v šesti závodech Světového poháru, a proto i na šampionát mohla odjždět s reálnými nadějemi na pěkné umístění. „Čeká ji specifický závod, v němž k pódiu povede velice těžká cesta. Nicméně její současná vysoká výkonnost ji řadí mezi favoritky. Musí se však sejít den D a hodina H,“ netajil svůj názor reprezentační trenér Petr Dlask.

Svůj velký závod odstartovala dobře, ale po pádu a defektu musela do depa a v cíli druhého kola byla až osmá. „Začala jsem stíhat čelo závodu, posunula se

až na čtvrtou pozici, ale věděla jsem, že vedoucí trojice má dost velký náskok,“ vracela se k situaci po třetím okruhu.

V předposledním kole upadla Nizozemka Brandová, což Katku posunulo na třetí místo. „Dokonce jsem se dotáhla na vedoucí dvojici, ale síly začaly ubývat, potřebovala jsem si pár minut trochu odpočinout. Jenže to nešlo. A tak Belgičanka Cantová a Nizozemka Vosová mně ujely. Navíc se mi začala přibližovat Brandová,“ líčila drama před závěrečným kolem.

Do cílové rovinky vjela jako první Cantová, zatímco největší favoritka Vosová

nečekaně rezignovala. Naopak velkou a úspěšnou bitvu o bronzovou medaili svedla Katka s Brandovou. „Rozhodovaly desetiny vteřiny, a proto jsem moc šťastná, že po řadě čtvrtých míst mám konečně medaili. Po druhém kole jsem už v nějaký cenný kov nevěřila, ale jsem spokojená, že jsem dál bojovala, což se vyplatilo,“ dodala s úsměvem.

Pro druhou českou reprezentantku Pavlu Havlikovou skončil závod po hromadném pádu už v prvním okruhu. Její kolo se zlomeným rámem našlo své místo až za ochranným plotem. V závodě žen do 23 let obsadila Nikola Nosková šestou příčku, a přestože se jí nepodařilo obhájit loňské stříbro, tak stále zůstává velkou nadějí českého cyklokrosu. Jana Czezcinka-rová dojela šestnáctá. Čekala víc, netajila přání skončit v první desítku.

Trenéra Dlaska všechny jeho svěřenkyně potěšily, neboť podaly výkony na hranici svých možností. „Katka je jedinečná. Už dvakrát chtěla ukončit svoji sportovní kariéru, ale její srdce s tím nesouhlasilo a vždy se vrátila do cyklistického světa. A byla za to také v letošní sezoně odměněna. Nejen skvělým bronzem na šampionátu, ale také nádherným třetím místem v konečném hodnocení Světového poháru. Před takovým vysvědčením smekám klobouk! Velice dobře jely i obě třiadvacítkářky, nic jim nelze vytknout, i když na medaili nedosáhly. Musíme se chytat stébla a snažit se jít postupně nahoru,“ uzavřel své hodnocení bývalý cyklokrosový vicemistr světa.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Jubileum trenérské cyklistické legendy

Druhého února se dožil 75 let cyklistický trenér Pavel Vršecký. Podrobně představovat tuto legendu, kterou určitě dobře znají i sportovci z jiných odvětví a nejen z Dukly, asi netřeba. Ale krátké ohlédnutí si Vrda, jak mu všichni cyklisté říkají, určitě zaslouží.

S cyklistikou začínal v pražské Tesle, pak jezdil za sousední Favorit, kam se po vojenské základní službě v Dukle Louny zase vrátil. Závodil na dráze, silnici i v terénu a naplňoval tak příkladně své životní motto, které vtlučoval do hlavy generacím svých pozdějších svěřenců, že „cyklistika je jen jedna“.

Býval všestranným, leč průměrným závodníkem, ale vždy byl vůdčí postavou každého kolektivu, v němž se ve svém cyklistickém životě zrovna nacházel. A tak bylo celkem logické, že se už v roce 1967 ještě coby aktivní závodník rozhodl pro trenérskou dráhu v pražském Favoritu.

V Dukle Praha začal působit od jejich začátků v hlavním městě, po přesunu pardubické Dukly z ročního exilu v Brně,

v únoru 1975. A hned během prvního roku z ní začal budovat pozdější dlouholetou základnu československé a pak i české dráhové stíhačské reprezentace.

Jeho svěřenci vybojovali nespočet triumfů doma i v zahraničí, pod jeho vedením se stali Igor Sláma a Martin Penc mistry světa v bodovacím závodě, titul světových šampionů si vyjelo také stíhací kvarteto Svatopluk Buchta, Theodor Černý, Pavel Soukup a Aleš Trčka, když ještě před tím další sestava, spolu s Černým a Slámou ještě Jiří Pokorný a Martin Penc, vybojovala bronz na OH v Moskvě. Vrdovi svěřenci získali mnoho dalších medailí na MS, na domácích šampionátech pak zřídka nahlíželi přemožitele. A k tomu všemu se

Pavel Vršecký stal držitelem Ceny fair play za záchranu života.

Vrda ani v pětasedmdesáti na trenérský důchod nemyslí. Momentálně své mnohaleté zkušenosti předává mladým silničářům z Příbrami. I proto se oslava jeho narození, k níž se do klubovny pražské Dukly na fotbalovém stadionu na Julisce sjeli bývalí závodníci i jeho kolegové z celé republiky, konala až o více než měsíc později, v polovině března. Dřív nenašel Pavel Vršecký ve svém cyklistickém kalendáři volný termín...]

Text: Petr Koček

Foto: Ivana Roháčková a archiv Dukly Praha

Cyklisté Dukly Praha (rok 1978) horní řada (zleva): asistent trenéra Tomáš Čapek, mechanik, Miloš Matátek, František Raboň, Pětroš, Karel Randák, Jaromír Doležal, Petr Koček, Martin Penc, Jiří Pokorný, Miloš Papík, trenér Pavel Vršecký, dolní řada: masér Bartůšek, Miroslav Pek, Petr Klouček, Zdeněk Adámek, masér a kustod Albert Hotový.

Jen Mazurová vystřílela finále

Evropský šampionát ve střelbě ze vzduchových zbraní, který hostil v první polovině března slovinský Maribor, nedopadl pro českou reprezentaci nejlépe. Žádná individuální medaile v seniorské kategorii. Nejlepším umístěním bylo finále Nikolky Mazurové z plzeňské Dukly v pušce na 40 ran, což je nesporný úspěch.

Navíc svým výsledkem nejvýrazněji pomohla k bronzu družstva žen. Společně s Davidem Hrkulákem pak skončili šestí v nové disciplíně – střelbě smíšených dvojic. Dukla se podílela i na bronzové medaili družstva juniorek v pistolí, když Anna Dědová v kvalifikaci skončila 11. nástřelem 373 bodů. Dědová pak skončila jako členka smíšené dvojice jedenáctá. Jinak šlo většinou o průměrné výsledky.

Nikola Mazurová byla se svým finálovým vystoupením spokojená. „Byla jsem ráda, že jsem vyhrála nástřelem 418,4 kvalifikaci. Pečlivě jsem se připravovala na finále. Začátek byl dobrý, ale dvě desítky byly dole. Tak jsem trochu upravila mířidla,

než jsem to ‚nacvakala‘ doprostřed, tak to chvíli trvalo a ztratila jsem dost času. To mne trochu znervóznělo. Měla jsem pocit, že všechno dělám technicky dobře, ale nepadaly tam potřebné středové desítky. S nástřelem 121,5 bodu jsem vypadla jako první, takže jsem skončila osmá. Jsem spokojená s účastí ve finále a to, co se mi stalo, beru jako cennou zkušenost nejen pro vzduchovku,“ konstatovala.

Vzduchovka dorovnala malorážku

Vzduchová puška u ní stoupla v oblíbené. „Před olympiádou v Riu jsem říkala,

3. místo tým pistoláček juniorek – Anna Dědová, Alžběta Dědová, Denisa Bezděčná

Družstvo ČR žen 3. místo – Mazurová, Brabcová, Vognarová

že hlavní je pro mne malorážka 3x20 ran a vzduchovka je až druhá. Malorážka mě sice pořád baví víc, protože je to třípolohový závod a tím i zajímavější. Vzduchovka v tomhle směru není tak náročná, střílí se jen vstoje. To se teď ale trochu změnilo. Hodně jsem se před mistrovstvím Evropy věnovala vzduchovce, teď se věnuji víc malorážce, protože začíná její sezona. Budu čas dělit mezi malorážku a vzduchovku zhruba stejně podle toho, jaký závod bude nejbližší. Už jsou to z mého pohledu rovnocenné disciplíny,“ nabídl svůj pohled na obě zbraně Mazurová.

Hlavní sezona pro ni začíná až koncem května na Světovém poháru v Mnichově,

vrcholem pak bude červencové mistrovství Evropy v Baku.

Jak si vedli ostatní

Ostatní dukláci už tak úspěšní nebyli. Vzhledem k tomu, že legenda běžícího terče Miroslav Januš ukončil loni aktivní kariéru, zbyl jen Bedřich Jonáš. V mixu skončil 10. nástřelem 377 bodů, o místo lepší byl v klasickém závodě na 30 + 30 ran za 570 bodů. Puškařům se vedlo ještě hůř. David Hrkulák byl na 60 ran 35. za 621,4 bodu a Petr Nymburský 45. za 619,1 b. Družstvo, jehož dvě třetiny tvořili, skončilo na 14. příčce.

Neoslnili ani pistoláři. Jindřich Dubový dosáhl na 28. místo za 573 bodů, společně se Silvií Získalovou pak byli mezi dvojicemi jen o dvě příčky lepší. Získalová skončila v individuální soutěži 31. za 374 bodů a jako členka tříčlenného družstva se podílela na 9. příčce. Junioru Antonínu Tupému stačilo 553 bodů na 46. místo a s družstvem skončil 12. Juniorka Sabina Thurnwaldová nastřílela 411,4 b., což stačilo na 26. místo, s družstvem skončila sedmá.]

Text: Karel Felt (Právo)
Foto: Petr Černoch

Užívám si rodinu, líbuje si Matt Emmons

Šestatřicetiletý rodák z Mount Holly Township Matthew Emmons si vystřílel na olympiádách kompletní kolekci medailí a úctyhodnou sbírku cenných kovů má i ze světových šampionátů. S manželkou Kateřinou Emmons, historicky nejlepší českou střelkyní, která se mu v počtu cenných kovů vyrovná, žijí kousek od Plzně a vychovávají čtyři děti – Julii (2009), Martina (2013), Emmu (2015) a čerstvě Gabrielu (2017). Američan s českým pasem je trenérem v plzeňské Dukle, pomohl biatlonistům USA k medailím na mistrovství světa, stíhá stále střílet, je tátou na čtyřnásobný úvazek a hlavně neustále kolem sebe šíří dobrou náladu a pohodu.

V březnu jste se stal počtvrté otcem. Manželka Kateřina porodila třetí dceru Gabrielu. Jak se jim daří?

Báječně! Obě jsou v pohodě. Je to úžasné.

Jak stiháte funkci čtyřnásobného táty na plný úvazek?

Vcelku mi to jde. Když se blížil porod, staral jsem se o tři děti hlavně já, Kačka vařila, starala se o praní, ale když bylo třeba,

uvařil jsem. Přebalování mi problém nedělá. Když je potřeba, zvládám všechno. Užívám si to a stále užívám, i když to je někdy pěkná honička (směje se). Máme také chuťvu, která nám moc pomáhá.

Čtete dětem i pohádky?

Každý den! Hlavně Julince a Martynovi, čtu jim v angličtině. Učí se ji, hodně jim to pomáhá. Kačka čte dětem pohádky v češtině.

Stiháte vůbec svůj trénink?

Když mám čas, tak si vystřelím, ale sezona mi začíná vlastně až na přelomu dubna a května. Postupně si přidávám. V dubnu jsem byl v USA, v olympijském středisku v Colorado Springs, tam jsme kdysi s Kačkou bydleli. Pracoval jsem tam jako soukromý trenér talentovaných střelců.

Už jste rozhodnutý, do kdy budete střílet závodně?

Určitě do mistrovství světa 2018, pak se uvidí. Když bude nějaká zajímavá příležitost, budu třeba dělat něco jiného. Střelba mě ale pořád baví.

Vy jste pomáhal jako konzultant biatlonistům Spojených států a Lowell Bailey se stal v Hochfilzenu mistrem světa ve vytrvalostním závodě. Užival jste si to?

Samozřejmě! Ale u televize. Měl jsem velkou radost. Byl jsem s nimi před šampionátem na soustředění v Itálii. Dohodli jsme se na spolupráci minimálně až do olympiády 2018 v Koreji. Baví mě to. Bylo by krásné, kdyby tam američtí biatlonisté vybojovali nějakou medaili.

Nezkusil byste poradit se střelbou i Gabriele Koukalové a českým biatlonistům?

Proč ne, ale takovou nabídku jsem ještě nedostal.

Pracujete jako trenér střelců plzeňské Dukly. Jak jsou na tom vaši svěřenci?

Trénuji puškaře. David Hrkulák jde výkonnostně nahoru. Hlavně on se chce zlepšovat. Ještě ho čeká hodně práce, ale snaží se. To je základ. Věnuji se také Adamu Ciproví, Alešovi Enrichelovi a Kateřině Kolařkové. Té je devatenáct a také je na ní vidět, že dělá pokroky. Má přirozený talent. Dělají mi radost.

Když srovnáte tréninkové podmínky v USA a Plzni. Je mezi nimi velký rozdíl?

Nejlépe znám olympijské centrum v Colorado Springs. Tam je více sportů, takže to zázemí je větší, je tam všechno, od lékařů až po psychology. Prostě kompletní zázemí ve velkém komplexu, kde jsou bazény, tělocvičny, rehabilitace, prostě všechno. Jenže tam se střílí jen v hale. Plzeňské Lobzy jsou samozřejmě menší, ale je tam všechno, co potřebujeme. Oproti Coloradu navíc venkovní střelnice, kde můžeme trénovat i ve větru, což je pro nás velice důležité. S podmínkami jsem jako střelec i trenér v Plzni spokojený.

A se životem v Česku?

Cítím se tu opravdu skvěle, i když dál reprezentuji USA, kde mám i své blízké. V Čechách mám manželku a čtyři krásné děti, příbuzné z Katčiny strany, kamarády, už se cítím jako Čech a mám i občanství. Jen na to skvělé pivo jsem neměl v posledních měsících čas zajít (smích).]

Text: Karel Felt (Právo)
Foto: Ivana Roháčková a Karel Felt

Kateřina a Matthew Emmonsovi s pekingkými medailemi

Poslední šampionát Lukáše Bauera

Běžec na lyžích Lukáš Bauer, medailista z mistrovství světa i z olympijských her, absolvoval na přelomu února a března v Lahti svůj jedenáctý světový šampionát v klasickém lyžování a již před odjezdem do Finska avizoval, že bude posledním v jeho dlouhé a úspěšné kariéře.

První velkou medaili si připsal na své konto v roce 1997, kdy na MS juniorů v kanadském Canmore vybojoval stříbro v závodě na 30 km volně. V témže roce startoval poprvé i na seniorském světovém šampionátu, které se konají každé dva roky, a pak už žádný až do letoška nevynechal. Jeho největšími úspěchy byly zisky stříbrných medailí v Liberci 2009 na 15 km klasicky a ve Falunu 2015 na 50 km klasicky s hromadným startem.

Na nedávno skončeném mistrovství světa byl Lukáš Bauer ve svých devětatřiceti letech suverénně nejzkušenějším členem české výpravy. Na šampionát v Lahti se těšil, protože tamní tratě mu vyhovují a rád na nich závodí. Hlavním závodem běžecké Armádního sportovního oddílu lyžování Dukla Liberec bylo 15 km klasicky, v němž ve své kariéře nejčastěji dosahoval výborných výsledků. Poslední jeho individuální vystoupení mezi světovou elitou se odehrálo 1. března. Před startem prohlásil, že by byl velmi spokojený s umístěním v první desítce, nakonec z toho na náročné rozbředlé trati bylo 19. místo se ztrátou 2:13 min. na vítězného Fina Niskanena. Definitivní Bauerovo loučení s mistrovstvím světa pak přišlo o dva dny později, kdy česká štafeta na 4x 10 km, jejímž byl členem, obsadila 11. příčku.

Nejlepší běžkař české historie, který obstál v obrovské konkurenci mužského běžeckého lyžování, si liboval v intervalových závodech, v nichž každý bojuje sám za sebe, jen proti času a úbytku vlastních sil. Sprinty a závody s hromadným startem jeho doménou nebyly, přesto se i v nich ukazoval jako bojovník zocelený kláním se světovou špičkou. Od roku 2014 stojí Bauer v čele týmu Pioneer Investments, který se specializuje na dálkové běhy, tzv. laufy v rámci

Přehled výsledků Lukáše Bauera na MS

Rok	Místo	Závod	Umístění
1997	Trondheim (Norsko)	10 km klasicky	47.
1999	Ramsau (Rakousko)	10 km klasicky	20.
		10+15 km skiatlon	13.
		15 km klasicky	22.
2001	Lahti (Finsko)	2x 10 km skiatlon	17.
		30 km klasicky	26.
		4x 10 km štafeta (Kučera, Bauer, Michl, Koukal)	15.
		50 km volně	27.
		15 km klasicky	17.
2003	Val di Fiemme (Itálie)	2x 10 km skiatlon	20.
		4x 10 km štafeta (Bauer, Magál, Michl, Koukal)	7.
		15 km volně	5.
2005	Oberstdorf (Rakousko)	2x 15 km skiatlon	34.
		4x 10 km štafeta (Magál, Bauer, Koukal, Michl)	8.
		50 km klasicky	11.
		2x 15 km skiatlon	7.
2007	Sapporo (Japonsko)	4x 10 km štafeta (Koukal, Bauer, Magál, Šperl)	8.
		50 km klasicky	5.
		15 km klasicky	2.
2009	Liberec (Česko)	2x 15 km skiatlon	25.
		4x 10 km štafeta (Jakš, Bauer, Magál, Koukal)	11.
		15 km klasicky	7.
2011	Oslo (Norsko)	4x 10 km štafeta (Jakš, Bauer, Magál, Koukal)	8.
		50 km volně	13.
		2x 15 km skiatlon	23.
2013	Val di Fiemme (Itálie)	15 km volně	19.
		4x 10 km štafeta (Magál, Bauer, Razým, Jakš)	11.
		50 km klasicky	16.
		15 km volně	7.
2015	Falun (Švédsko)	50 km klasicky	2.
		15 km klasicky	19.
2017	Lahti (Finsko)	4x 10 km štafeta (Jakš, Bauer, Novák, Knop)	11.

Převzato z www.fis-ski.com.

série Ski Classics, a zde jistě bude ve své kariéře pokračovat. Zda přijme výzvu účasti na ZOH 2018 v korejském Pchjongčchangu, nejspíš v současné době neví ani on sám. Je však jisté, že česká lyžařská reprezentace

bude v nejbližších letech za borce jeho formátu jen stěží hledat adekvátní náhradu.]

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

Ježek stále patří mezi elitu

Jiří Ježek, nejuspěšnější cyklista v paralympijské historii, držitel šesti zlatých a čtyř stříbrných medailí, se po velice vážném zranění v roce 2014 dokázal vrátit do elitní světové desítky. Potvrdil to jak šestým místem ve stíhacím závodě loni v Riu, tak i letos v únoru pátou příčkou na světovém šampionátu v Los Angeles.

Byla ve vašem programu po loňském návratu z vaší páté paralympiády jen zasloužená dovolená?

Co je to za slovo dovolená (smích). Kdepak, hned jsem začal s přípravou na další sezonu, protože v únoru jsem nechtěl chybět na mém oblíbeném dráhovém mistrovství světa v Los Angeles. A navíc – brzy po Riu mě čekal poslední díl prestižního závodu v Evropském poháru na pražském Strahově, který se mi podařilo vyhrát, čehož si velice vážím.

Probíhala příprava podle vašich představ?

Byla hodně náročná a bez odpočinku. Dráhovou cyklistiku mám však rád, dosáhl jsem v ní řady pěkných výsledků, a proto jsem chtěl jet na šampionát v co nejlepší formě. Absolvoval jsem několik soustředění s Duklou i s reprezentací horských kol. Zvláště pobyty na Kanárských ostrovech nebo na Mallorce byly velice užitečné.

Zmínil jste se o Dukle, jejíž dres jste předloni oblékl. Cítíte to jako vydařený krok?

Určitě! Už na loňskou paralympiádu jsem se díky ní připravil výborně. Na jaře mně v úzkém kontaktu s mým koučem Viktorem Zapletalem pomohl trénink s dukelskými silničáři, před Riem účast v etapovém závodě Vysočina s vynikajícím bikerem Jaroslavem Kulhavým a v neposlední řadě

i letošní spolupráce s trenérem Lukášem Thunem před mistrovstvím světa.

Jste spokojen se svým účtem z tohoto šampionátu?

Upřímně řečeno – s „velkýma očima“ jsem do Los Angeles neodjížděl. Vždyť po pádu v hromadném spurtu v září roku 2014 jsem se čtyřmi vážnými zraněními strávil šest hodin na operačním sále a mohl být rád, že jsem se do cyklistického světa zase vrátil. Z mistrovství jsem chtěl odjet s dobrým pocitem, což se podařilo. Páté místo ve stíhacím závodě považuji za super výsledek a moc mě těší. V závodech tříčlenných družstev jsme sice v malém finále podlehlí Rusům, ale i čtvrtou příčku považuji za úspěch.

Zúčastníte se ještě na jaře dalších důležitých závodů?

Po tvrdé zimní přípravě, pěti závodech ve třech dnech a dalekém cestování cítím únavu. Po volnějším režimu začnu naplno trénovat v půli dubna, abych zvládl dvě velké výzvy, kterými jsou Světové poháry v Belgii a Itálii. V září mě pak čeká silniční mistrovství světa v Jihoafrické republice a potom v Praze tradiční vystoupení

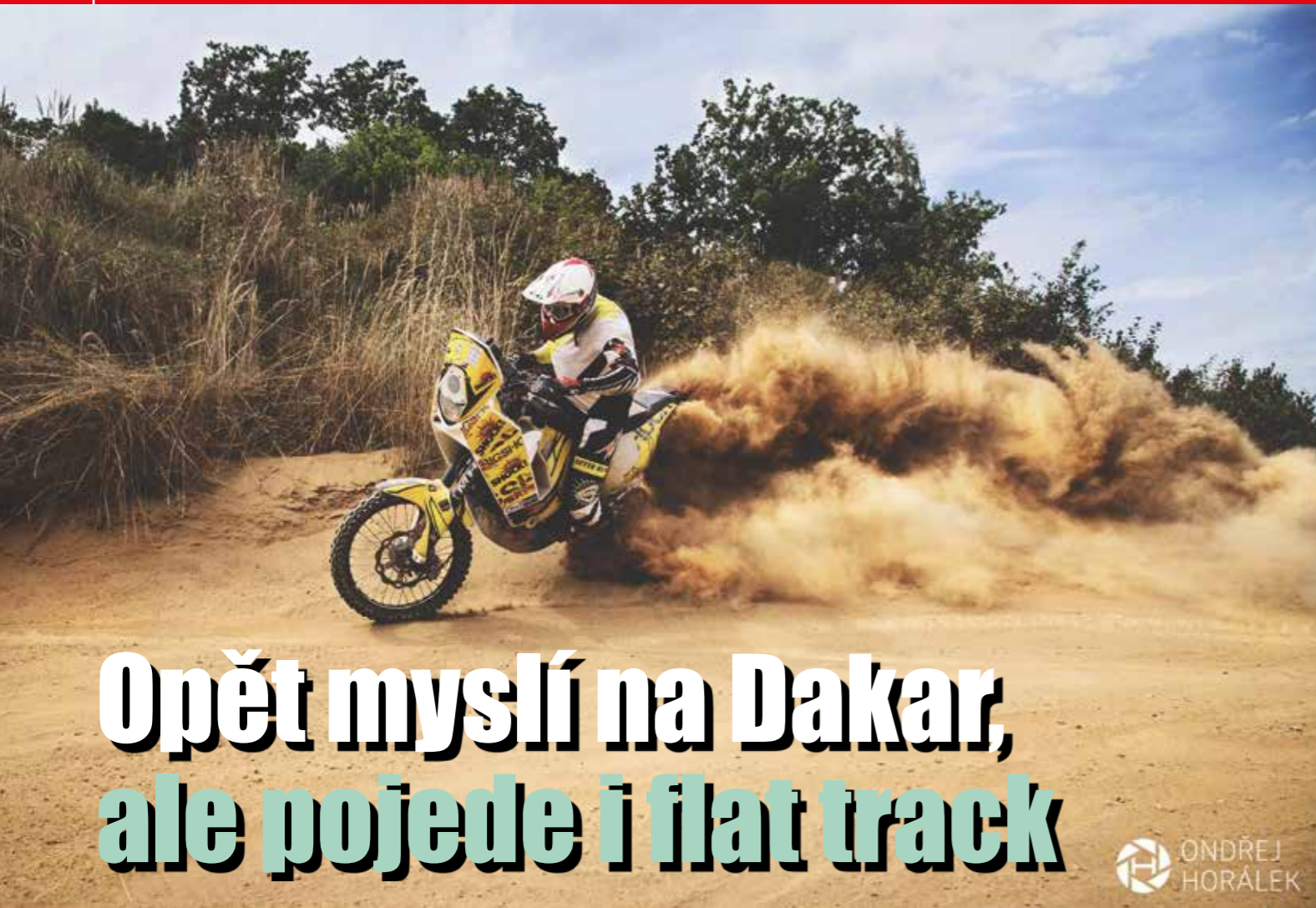
v Evropském poháru, což by měla být tečka za mojí sportovní kariérou.

Tím chcete říci, že už ji chcete uzavřít?

Výsledky snad nejsou nejhorší, ale jsem profesionální cyklista a nechci brát peníze za umístění pod stupni vítězů. Vždyť po zmíněném zranění jsou moje další tři závodní sezony už něčím navíc. Je mi 42 let a těším se na další životní výzvy, na různé akce pro fanoušky cyklistiky a také chci aspoň něco vrátit mým skvělým sponzorům.]

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Soňa Ježková

Opět myslí na Dakar, ale pojedede i flat track

ONDŘEJ
HORÁLEK

Svůj první Dakar na motorce nadporučík Vojenské policie a člen ASC DUKLA Lukáš Kvapil nedojel. Kvůli zranění musel skončit už ve druhé etapě. Přesto zaslouží obdiv. Před odstoupením z nejnáročnějšího motoristického maratonu totiž stabilizoval motocyklového kolegu a pomohl k záchraně lidského života.

Tolik známá fakta z přetěžké lednové soutěže na jihoamerickém kontinentu. Tyto zprávy, stejně jako návštěva ministra obrany Martina Stropnického, který navštívil zle pochroumaného Lukáše Kvapila přímo na pokoji ve vojenské nemocnici, kde mu předal děkovný dopis a jako dar značkové hodinky, plnily v prvních dnech letošního roku stránky novin.

Od té doby Lukáš Kvapil pracuje na definitivním doléčení operovaného ramena, rehabilituje a v rámci možností trénuje. „V polovině března jsem byl naposledy na kontrole u pana primáře a výsledky byly velice uspokojivé. Všechno se dobře zahojilo a neměl bych mít následky, které by mohly ovlivnit závodění na motorce. Během dubna jsem tak mohl začít zase tréninkově jezdit,“ sdělil Lukáš Kvapil čerstvé novinky.

Ještě před Rallye Dakar odjel loni úspěšnou sezonu. Dostat se na Dakar byl pro něj vrchol, i když při premiéře chtěl dopadnout úplně jinak. Moc se ale neví, že také skončil třetí na mistrovství Evropy

Baja, což obnášelo úspěch v jedné soutěži v Polsku. Druhé místo obsadil tamtéž v jednorázovém závodě Světového poháru a vybojoval i třetí příčku na polském mistrovství v dálkových rallye.

„V Polsku jezdím často, protože takové podniky jako u nich se u nás nepořádají. Domačí off-road maratony jsou o něčem jiném. Jezdím je taky, ale jen v rámci tréninku,“ vysvětlil pilot, který v únoru ukončil své působení v týmu Big Shock Racing. „Rozešli jsme se v dobrém. Díky týmu Martina Macíka jsem se dostal na Dakar, ale teď se chci postavit na vlastní nohy a jít dál vlastní cestou.“

Dalším cílem Lukáše Kvapila je vrátit se na Rallye Dakar a dojet do cíle. Aktivit však má mnohem víc a netýkají se výhradně vytrvalostních soutěží. „Stal

jsem se tvářím evropské divize Harley-Davidson. Ze sportovního hlediska to obnáší účast ve flat trackových závodech, což je americká obdoba ploché dráhy. Měl bych mít k dispozici továrně připravený motocykl a kromě mistrovství republiky pojedou 24. června v Mariánských Lázních závod mistrovství světa. Jsem všestranný závodník, a když mám možnost dostat do rukou to nejlepší nářadí, tak mě to láká. Jdu do toho současně s terénními maratony,“ dodal sedmatřicetiletý dobrodruh.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Kamil Procházka (ÚVN)

První dáma české rallye ve čtyřkolkách poráží muže

GRZEGORZ KOZERA
MOTORSPORTS PHOTOGRAPHY © 2017

Na první pohled by asi málokdo tipoval, že snem této ženy je vyrazit se čtyřkolkou na Rallye Dakar. Ovšem Olga „Ollie“ Roučková na svém snu tvrdě pracuje. Zúčastňuje se řady závodů jako třeba na konci března European Baja Championship a běžně v nich poráží muže. V neposlední řadě jí v cestě na jihoamerický Dakar může dopomoci angažmá v Dukle, jejíž členkou je od začátku roku.

K ježdění na čtyřkolovém motocyklu, které je mnohem víc spojováno s muži, se zdánlivě křehká světlovláska dostala romantickým způsobem. „Před dvanácti lety za mnou přijel přítel na první rande na čtyřkolce a od té doby na ní jezdím,“ usmívá se

rodačka z Děčína, která má nyní základnu v Praze, ale během sezony je ponejvíce jejím domovem obytné auto.

Začala jezdit cross-country a v mužské konkurenci to v kategorii 4x4 dotáhla k českému titulu. Úspěchy sbírala i v quadkrosu

a v terénních soutěžích. „Před dvěma roky se mi podařilo na africké Intercontinental Rally porazit ve sportovních čtyřkolkách všechny muže. Největší sen je dostat se na Rallye Dakar, což je ale spíš hudba budoucnosti. Nejbližším cílem je skončit do trojky v evropském šampionátu Baja,“ vypráví dvaatřicetiletá závodnice.

Jak vypadá závodní čtyřkolka? „Na dálkové rallye mám postavenou sportovní čtyřkolku Yamaha Raptor 700, která vychází ze sériového stroje, až na malé úpravy, které se týkají hlavně podvozku, delší ramena a osa, celek stojí na tlumičích Protlum, delší tyč řízení. Přídavné nádrže, které mám umístěné na nášlapech, pojmu 14 litrů, rallye kit – roadbook, ovládání a tripmaster. Do motoru jsme nezasahovali, zatím mi sedmistovka vyhovuje a i v sérii mě potáhá pěkně za ruce,“ popsala mezinárodní mistryně Cross Country ČR, mistryně BQC a vicemistryně Endurance Masters.

K naplnění cílů a snů využívá členka Procamping Racing Teamu podmínek, které jí umožňuje armádní sportovní středisko v Dukle. „Je to stoprocentní podpora, co se týká zázemí, přípravy, trenéra, zdravotní péče a soustředění. Na nic lepšího čeští sportovci nemohou dosáhnout,“ dodává první dáma české rallye ve čtyřkolkách.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková

Symbolem českých zimních olympioniků je číslovka 100

Už tu byla inspirace malíři Františkem Kupkou a Alfonsem Muchou. Minulý rok v Riu byl zase motivem atlet Emil Zátopek. A příští rok? Až přesně 9. února 2018 budou zahájeny v jihokorejském Pchjongčchangu Hry XXIII. zimní olympiády, bude ústředním symbolem české výpravy číslovka 100. Motto představil Český olympijský výbor přesně rok před zahájením her.

Důvodem je, že na rok 2018 připadá 100. výročí založení republiky. Stylizovaná číslovka 100 a další grafické symboly proto ozdoby nejen oblečení olympioniků, ale doplní i logo Českého olympijského výboru. Výročí se stane inspirací i pro další aktivity ČOV.

Grafický symbol číslice 100 vytvořil akademický malíř Milan Jaroš, který pro ČOV vymýšlel vizuální styl už na hry v Londýně, Soči a Riu de Janiero. „Inspirací pro závorky tvořící nuly v číslovce 100 byly lidské ruce v gestu, které evokuje ochranu, bezpečí, ale i vymezení prostoru vytvořeného mezi dlaněmi,“ vysvětlil Jaroš.

„Vždycky jsme chtěli, aby olympiáda pro nás nebyla jen o účasti, ale aby to mělo motto, vyšší náboj,“ uvedl Jiří Kejval, předseda Českého olympijského výboru.

Eva Samková, zlatá snowboardistka z minulých zimních her v Soči, přidává: „Historie by se neměla zapomínat. Měli bychom lidem, našim dětem připomínat, co se v minulosti stalo, měli bychom se z toho i poučit. Já sama mám historii ráda, baví mě sledovat dokumenty. Z dějepisu jsem maturovala za jedna.“

XXIII. zimní olympijské hry (korejsky 평창 동계 올림픽) se budou konat v jihokorejském Pchjongčchangu.

Zahájení **9. února 2018**
Zakončení **25. února 2018**
Motto **Passion. Connected.**
Soutěže **102 disciplín v 15 sportech**

Olympiáda se v Jižní Koreji uskuteční již podruhé. První olympijské hry v této zemi proběhly v hlavním městě Soulu v roce 1988.

Únor 2018	8. Čt	9. Pá	10. So	11. Ne	12. Po	13. Út	14. St	15. Čt	16. Pá	17. So	18. Ne	19. Po	20. Út	21. St	22. Čt	23. Pá	24. So	25. Ne	Finále
Ceremoniály		UC																ZC	
Akrobatické lyžování				1	1				1	1	2		1	1	1	1			10
Alpské lyžování				1	1	1	1	1	1	1				1	1	1	1		11
Běh na lyžích			1	1	2	2		1	1	1	1			2				1	1
Biatlon			1	1	2		1	1		1	1		1		1	1			11
Boby												1		1				1	3
Curling						1												1	3
Krasobruslení					1			1		1						1			5
Lední hokej																		1	2
Rychlobruslení			1	1	1	1	1	1	1			1	1		2		1	2	14
Saně				1		1	1	1											4
Severská kombinace							1							1		1			3
Short track			1			1				2				1	3				8
Skeleton									1	1									2
Skoky na lyžích			1		1					1			1						4
Snowboarding				1	1	1	1	1	1	1						1	3		10
Celkem disciplín			5	7	8	8	6	7	5	9	6	3	5	7	8	6	8	4	102
Kumulativní součet			5	12	20	28	34	41	46	55	61	64	69	76	84	90	98	102	

UC Úvodní ceremoniál • Soutěžní den disciplíny 1 Finále disciplíny Ex Exhibice ZC Závěrečný ceremoniál

Bílý tygr a černý medvěd

Maskoti Zimních olympijských her 2018 jsou kreslená postavička bílého tygra jménem Soohorang a asijský černý medvěd ušatý Bandabi, který bude provázet paralympijské hry.

Korea použila tygra jako maskota olympijských her už v minulosti. Hodori byl v roce 1988 symbolem olympiády v Soulu. Postavička tygra se vrací i proto, že Korejský poloostrov je přirovnáván k tygřímu tělu. V národní kultuře je navíc bílý tygr tradičně považován za zvířecího ochránce. K této roli odkazuje i jméno maskota, slovo sooho v korejštině znamená ochranu.

Bandabi byl zvolen maskotem paralympiády, protože medvědi pro Korejce symbolizují silnou vůli a odvahu. Medvěd ušatý je navíc zvířetem provincie Kangwondo, v níž Pchjongčchang leží.

Text a foto: Ivana Roháčková

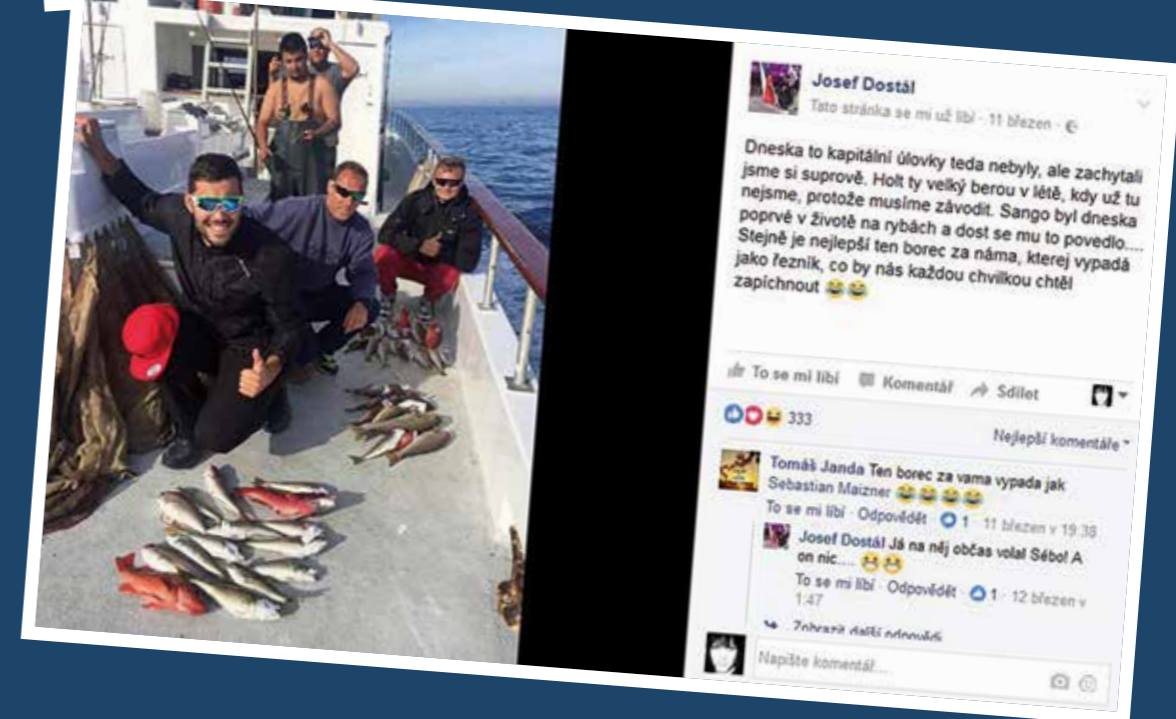
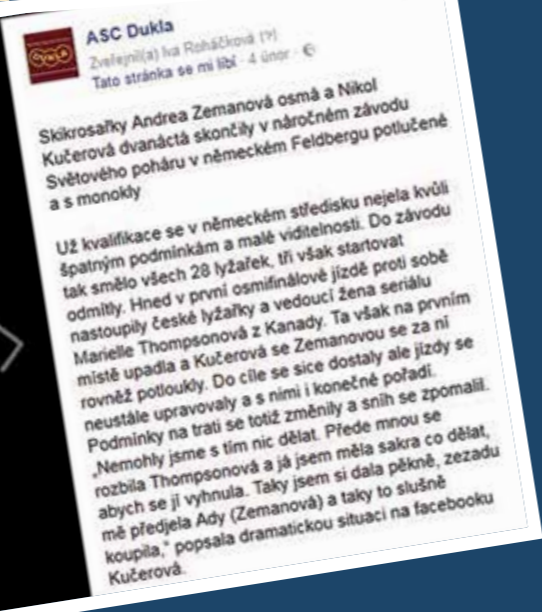
Web: www.duklasport.cz

Twitter: @ASCDukla

Instagram: ASC Dukla

Zajímavosti: www.facebook.com/AscDukla

V prvním čtvrtletí letošního roku oslavili kulatiny a půlkulatiny sportovní veličáni, kteří se v době své vrcholné sportovní kariéry připravovali na závody pod hlavičkou ATK, ÚDA a nejdéle Dukla. Většina z nich se stala majitelem vzácných kovů ze světových či evropských šampionátů nebo později jako trenéři k vrcholům připravili své svěřence.

Jan JANKŮ, nar. 8. ledna 1947, atletika

Sám byl úspěšným výškařem v sedmdesátých letech minulého století. Ke stejné atletické disciplíně přivedl své dva syny Jana a Tomáše, z nichž zejména Tomáš patřil ke světové výškařské elitě. Trenérem výškařů pražské Dukly je od roku 1997.

Teodor ČERNÝ, nar. 18. ledna 1957, cyklistika

Český cyklista, který jezdil s logem Dukly, v reprezentačním dresu vybojoval spolu s Martinem Pencem, Jiřím Pokorným a Igorem Slámou bronzovou medaili ve stíhacím závodě družstev na 4 km v dráhové cyklistice na OH v Moskvě v roce 1980.

Jan HRBATÝ, nar. 20. ledna 1942, lední hokej

Jeden z hráčů legendární jihlavské Dukly, rychlý útočník zde v letech 1961 až 1979 odehrál 572 ligových utkání, ve kterých vstřelil 222 branek. V reprezentačním dresu startoval 57x a dosáhl v něm na stříbrnou medaili na X. ZOH v roce 1968 v Grenoblu, na MS získal stříbrnou a dvě bronzové medaile. V dresu jihlavské Dukly se stal 7x mistrem republiky. Klubu zůstal věrný neuvěřitelných 45 let. Po skončení aktivní činnosti se dal na trenérskou práci, v Jihlavě vedl mládež i první tým.

Milan VOŘECHOVSKÝ, nar. 20. ledna 1947, cyklistika

Uznávaný cyklistický trenér a rozhodčí. Od roku 1996 do 2016 pracoval jako tajemník Armádního sportovního oddílu Dukla cyklistiky v Praze.

Pavel VRŠECKÝ, nar. 2. února 1942, cyklistika

Legendární trenér pražské Dukly a cyklistické reprezentace, který stál za úspěchy celé řady mistrů světa a olympijských medailistů. Své svěřence dovedl k více než 120 domácím mistrovským titulům, ale především s nimi uspěl i na mezinárodní scéně. Podílel se na zisku třech titulů mistrů světa v dráhové cyklistice (4 km družstev – Buchta, Soukup, Trčka, Černý; bodovačka – Penc, bodovačka – Sláma), byl u největších cyklistických úspěchů duklácké i státní reprezentace. I v pokročilém věku stále trénuje nové talenty české cyklistiky.

Jaroslav VESELÝ, nar. 12. února 1937, sportovní střelba

Účastník XIX. LOH 1968 v Mexiku, kde skončil v libovolné pistoli na 27. místě. V roce 1966 se podílel na zisku bronzové medaile na MS ve Wiesbadenu ve VP 30+30 v soutěži družstev. Po ukončení závodní kariéry působil jako trenér v letech 1978 až 1996 a dále do roku 2002 jako tajemník Armádního sportovního oddílu Dukla sportovní střelby v Plzni.

*Připijíme
s Danou Zátöpkovou*

Karel KODEJŠKA, nar. 2. března 1947, lyžování

Svá nejlepší skokanská léta prožil v Dukle Banská Bystrica. Na mistrovství světa 1973 v letech na lyžích získal bronzovou medaili. V roce 1975 již stál na stupni nejvyšším a stal se po zásluze mistrem světa. Zúčastnil se XI. ZOH 1972 v Sapporu a XII. ZOH 1976 v Innsbrucku. V roce 1975 byl zvolen nejlepším sportovcem Československa. Po ukončení závodní kariéry působil v Dukle Liberec na správě vrcholového sportu MO.

Petr SOMMER, nar. 3. března 1947, box

Největších úspěchů dosáhl boxer těžké váhy a několikanásobný mistr republiky v dresu olomoucké Dukly. Je jedním z mála borců, kterému se podařilo – a to hned dvakrát – porazit legendárního kubánského olympijského vítěze Teofila Stevensona.

František VORLÍČEK, nar. 3. března 1947, lední hokej

Hokejový útočník. V letech 1966 až 1977 sehrál v dresu jihlavské Dukly 199 ligových utkání a vstřelil v nich 52 branek. Po ukončení kariéry pracoval jako trenér mládeže a vojenských celků výkonostní úrovně (VTJ Mělník).

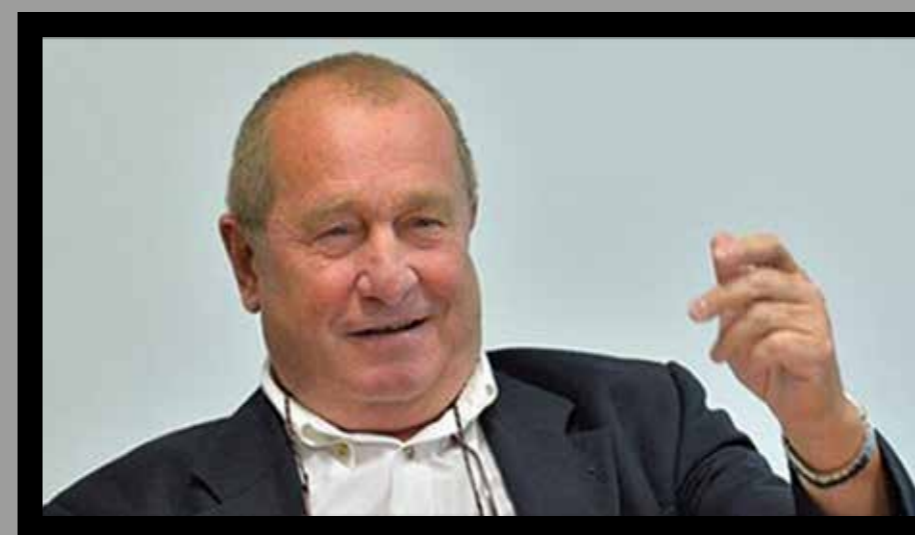
Jan PLOC, nar. 31. března 1942, funkcionář

Bývalý vojenský pilot v hodnosti generálmajora velel českému vojenskému letectvu v devadesátých letech minulého století. Je zakladatel SSK Dukla Hradec Králové a s jeho jménem je spojena Velká cena AČR v brokové střelbě a modernizace armádní brokové střelnice v Hradci Králové – Malšovicích.

Pavel KRÍŽEK, nar. 31. března 1947, lední hokej

Od roku 1966 byl masérem jihlavské Dukly, později i masérem čs. hokejové reprezentace. Jeho rukama prošly desítky a stovky hokejistů, včetně těch světově nejproslulejších, bratrů Holíků, Klapáče, Augusty a dalších. I on má značný podíl na jejich úspěchu.

Text: Ivana Roháčková

Zemřel Josef Augusta

Ve čtvrtek 16. února opustil hokejový svět člen zlaté generace Dukly Jihlava Josef Augusta. Ve věku 70 let podlehl vážné nemoci, s níž se potýkal více než rok.

S hokejem začínal v rodném Havlíčkově Brodě, ale už v roce 1965, kdy mu bylo osmnáct, si ho odtud vytáhla jihlavská Dukla, které zůstal věrný i po ukončení vojenské základní služby. Za klub z Vysočiny odehrál v nejvyšší československé soutěži v průběhu 17 sezon 552 zápasů, v nichž vstřelil 168 gólů, a 8x (v letech 1967 až 1972, 1974 a 1982) s ním získal mistrovský titul. Výborné výkony šikovného levého křídla pochopitelně neunikly pozornosti reprezentačních trenérů. U tří titulů mistrů světa, jež národní tým získal v 70. letech, sice chyběl, ale z každého světového šampionátu, jehož se zúčastnil, si přivezl cenný kov (1969 bronz, 1974, 1975 a 1978 stříbro). V roce 1976 pak byl členem jak stříbrného mužstva na ZOH v Innsbrucku, tak výběru, který na historicky prvním ročníku Kanadského poháru porazil Kanadu 1:0, když jedinou branku zápasu vstřelil Milan Nový právě po jeho přihrávce. Za reprezentaci odehrál v letech 1967 až 1978 100 utkání, dosáhl 24 branek a povětšinou nastupoval v útoku s Milanem Novým a Eduardem Novákem či s Ivanem Hlinkou a Bohuslavem Ebermannem.

Hráčskou kariéru ukončil v sezoně 1982/83 ve druhé německé bundeslize v týmu VER Selb a plynule na ni navázal kariérou trenérskou. Začal u jihlavské mládeže a v sezoně 1987/88 přešel k áčku Dukly, které s Jaroslavem Holíkem dovedl v sezoně 1990/91 k zatím poslednímu mistrovskému titulu. Po pěti letech strávených na jihlavské lavičce trénoval v ročníku 1992/93 Zlín, v průběhu další sezony byl však od mužstva odvolán. Brzy ho ale angažovala Olomouc, s níž hned v prvním roce samostatné české extraligy 1993/94 vyhrál titul. Po třech sezonách na Hané krátce působil v italském Alleghe, ale už v únoru 1997 se vrátil do Jihlavy, aby jí pomohl udržet se v nejvyšší soutěži. Duklu vedl i v ročníku 1997/98, ale v následující sezoně z klubu po sérii porážek odešel. V extralize trénoval ještě krátce Havířov (2002), kde pak pracoval jako manažer, působil také ve Slovanu Bratislava (2005/06) a v roce 2009 se na chvíli znovu objevil i na lavičce prvoligové Dukly Jihlava.

Od roku 1996 pracoval jako trenér reprezentačního B-týmu a po ZOH 1998 v Naganu byl jmenován asistentem u áčka, kde pak prožil nejslavnější část své trenérské dráhy. Nejprve se v roce 1999 podílel na titulu mistrů světa a po odchodu Ivana Hlinky do NHL převzal funkci hlavního trenéra. S Vladimírem Martinem pak vedl národní tým na dalších třech světových šampionátech, z nichž první dva (2000 a 2001) vyhrál a završil tím zlatý hattrick. V roce 2002 však přišly dvě čtvrtfinálové porážky s Ruskem – na ZOH v Salt Lake City a na MS ve Švédsku – a svaz mu smlouvu u národního mužstva už neprodloužil.

V roce 2007 vstoupil do komunální politiky, kdy byl jako nezávislý zvolen na čtyři roky do zastupitelstva Jihlavy, zároveň v letech 2007 až 2012 působil v dozorčí radě jihlavské Dukly. V listopadu 2008 byl uveden do Síně slávy českého hokeje. Jeho syn Patrik hrál za Duklu, za národní tým, získal si i NHL a v současnosti trénuje v Jihlavě družstvo juniorů.

Odchod Josefa Augusty znamená pro český hokej ztrátu vynikajícího hokejisty, mimořádně úspěšného trenéra a jedné z legend Dukly Jihlava.

Text: Pavel Nekola

Atletika

5. 6. **Memoriál J. Odložila**, Praha – Juliska
 9.–11. 6. **MČR**, Třinec
 24.–25. 6. **ME družstev**, Lille
 28. 6. **Zlatá tretra**, Ostrava

Cyklistika

14.–19. 4. **MS**, Hongkong
 8.–9. 4. **ČP**, Soběslav
 15.–16. 4. **ČP**, Kyjov
 27.–30. 4. **MZ**, Kyjev
 květen **GP**, Oberhausen
GP, Minsk
Gigant liga, Brno
GP, Brno
 červen **GP**, Cottbus
GP sprint + GPJ, Cottbus

Kanoistika

6.–7. 5. **NZ**, Račice
 12.–14. 5. **SP**, Montemor
 26.–28. 5. **SP**, Szeged
 2.–4. 6. **SP**, Bělehrad
 2.–4. 6. **NZ**, Račice
 22.–25. 6. **ME do 23 let**, Bělehrad

Letecká akrobacie

15.–16. 4. **MZ** – seriál Red Bull AR, San Diego
 3.–4. 6. **MZ** – seriál Red Bull AR, Chiba

Moderní pětiboj

7.–9. 4. **MM**, Berlín
 21.–23. 4. **MMJ**, Drzonkow
 3.–9. 5. **SP**, Kécskemét
 24.–29. 5. **SP**, Drzonkow
 3.–4. 6. **MMČRJ**, Poděbrady
 16.–18. 6. **MM**, Drzonkow
 22.–26. 6. **finále SP**, Druskininkai

Orientační běh

24.–28. 5. **SP**, Turku

Plážový volejbal

1.–4. 4. **HMČR ženy**, Praha
 8.–9. 4. **HMČR muži**, Praha

Sportovní lezení

22.–24. 3. **SP**, Chongqing
 29.–30. 4. **SP**, Nanjing

Sportovní střelba broková

4.–9. 4. **MZ**, Trnava
 13.–15. 4. **ČP**, Hradec Králové
 28. 4 – 8. 5. **SP**, Larnaca
 duben **ČP**, Plzeň, Hradec Králové

Sportovní střelba kulová

8. 4. **VC Olympu – pistole**, Plzeň
 8.–9. 4. **Jarní cena Dukly**, Plzeň
 25.–28. 4. **MZ**, Suhl
 28.–30. 4. **MZ**, Berlín
 4.–7. 5. **VC osvobození**, Plzeň
 17.–24. 5. **SP**, Mnichov
 7.–14. 6. **SP**, Gabala
 22.–28. 6. **MSJ**, Suhl

Tenis

28. 5. – 11. 6. **MT Roland Garros**, Paříž

Veslování

8.–9. 4. **Memoriál P. Daloja**, Lipsko
 8. 4. **MČR dlouhá trať**, Hořín
 18.–24. 4. **KZ**, Račice
 5.–7. 5. **SP**, Bělehrad
 26.–28. 5. **ME**, Račice
 16.–18. 6. **SP**, Poznaň

Vodní slalom

1.–2. 4. **MZ**, Tacen
 20.–22. 4. **MZ**, Liptovský Mikuláš
 1.–4. 6. **ME**, Tacen
 16.–18. 6. **SP**, Praha
 23.–25. 6. **SP**, Augsburg

(podrobně na www.duklasport.cz)

MEDAILE – REKORDY – TITULY**sportovců ASC DUKLA za leden–březen 2017**

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Mistrovství světa	1	1	1	3
Mistrovství Evropy	1	2	2	5
Mistrovství světa juniorů	1	–	3	4
Mistrovství Evropy juniorů	–	–	1	1
Zimní světová univerziáda	–	–	1	1
CELKEM	3	3	8	14

Tituly mistra ČR:

23 (17 seniorských, 6 juniorských)

Světový pohár (celkově):

1. Tomáš Bábek (cyklistika dráha, keirin)
1. Jarmila Macháčová (cyklistika dráha, bodovací závod)
1. Ester Ledecská (snowboarding, paralelní slalomy celkem)
1. Eva Samková (snowboarding, snowboardcross)
2. Ester Ledecská (snowboarding, paralelní slalom)
3. Kateřina Nash (cyklistika, cyklokros)
3. Tomáš Bábek (cyklistika dráha, 1 km pevný start)
3. Ester Ledecská (snowboarding, paralelní obří slalom)

Stranu připravila: Ivana Roháčková

Legendární atletka Dana Zátoková je stále čiperka. A to jí v září bude 95 let. Sice po úrazu, kdy v říjnu minulého roku upadla a zlomila si nohu v krčku, chodí o berlích, ale je doma, kde jí vypomáhají kamarádi, tak jako dřív. Vysvitlo sluníčko, a tak jsme báječně vypadající Danu Zátokovou ve skvělé náladě přivítali na ASC DUKLA, aby se nám podepsala na Zeď cti olympijských medailistů ve čtvrtém patře budovy.

Text a foto: Ivana Roháčková

Pavel Maslák
a jeho pět zlatých čtvrtkařských medailí z haly